

Shoboygan Nieuwsbode

J. QUINTUS, Uitgever & Redacteur.

ABONNEMENTS-PRIJS.

Voor 1½ jaar	2,00.
Voor een jaar	1,50.
Voor zes maanden	1,00.
Voor drie maanden	0,50.

Alles volstrekt in vooruitbetaling.

Verschijsft eenmaal per week.

PRIJS DER ADVERTENTIE.

Voor een jaar, niet boven de 5 regels	5,00.
Boven 5 tot 16 regels, voor de eerste plaatsing	1,00.
Voor 8 regels of minder, dito	0,50.
Voor elke volgende plaatsing	0,25.

Brieven en ingezonden stukken franco.

2de JAARG. NO. 43. VRIJDAG

26 SEPTEMBER 1851. NO. 95.

Enig orgaan der Nederlanders in Noord Amerika, aan het nieuws, den toestand en de belangen van het Oude en Nieuwe Vaderland gewijd.

THE SHEBOYGAN NIEUWSBODE.

The only Dutch (or Holland) paper in the United States is published every Friday, at the rate of \$1,50 per annum or \$1,00 for six months.

Office: Nearly opposite the New-York Store.

TERMS OF ADVERTISING:
(Sixteen lines or less make a square.)

Square, for 1 week	\$1,00	Square, 6 months	\$5,00
" 2 weeks	1,25	" one year	8,00
Business Cards, of 5		Every subsequent sq. 4,00	
Lines or less, per an.	5,00	One column, 6 months	20,00
Square, 3 months	3,00	" 1 year	30,00

All casual advertisements must be paid for in advance.
Postmasters throughout the Union are politely requested to act as agents for this paper.
Letters and Communications to be prepaid.

All kinds of blanks for sale

JOB PRINTING

Of every description, in the English, Dutch, French and German languages, neatly and promptly done at the office of the NIEUWSBODE.

J. QUINTUS.

Shoboygan, Wisconsin. Publisher & Editor.

Berigten van Europa.

N E D E R L A N D.

's GRAVENHAGE, 25 Aug. Heden morgen verspreidde zich in de residentie de blijde mededeeling, dat H. M. onze geëerbiedigde Koningin in den afgelopen nacht, omstreeks vier uur, gelukkig bevallen is van eenen zoon. H. M. evenzeer als de jonggeborene prius bevinden zich, zoo men verneemt, naar omstandigheden bijzonder welvarende. Deze vermeerdering van het koninklijke gezin zal voorzeker veel leed verzachten, dat liet in de drie vorige jaren in zoo ruime mate had ondervonden.

Ter viering van deze heugelijke gebeurtenis, wapperen er vlaggen van vele openbare en bijzondere gebouwen, en doet zich het klokkenspel bij afwisseling hooren.

De geboorte van den prins is den volke op de gebruikelijke wijze aangekondigd, met het lossen van het geschut.

AMSTERDAM, 25 Aug. Naar men verneemt, zou er beslist zijn, dat, daar de gemeentewet geene hulp- of onder-burgemeesters kent of duldt, men thans tot het denkbeeld is gekomen, om, ofschoon de groote meerderheid der Tweede Kamer zich bij de behandeling in de sectien van de wet op de vereenigingen en de vergaderingen, tegen het behouden der directeuren van politie verklaard heeft, die ambtenaren toch in wezen te laten. Het voornemen zoude zijn, drie of meer rijksdirecteuren te benoemen, die bezoldigd zouden worden uit de schatkist. Deze ambtenaren, meer bijzonder belast met het toezicht over de vreemdelingen, zouden de onderscheidene provincien onder hun politie-beheer verkrijgen, en als het ware in de plaats treden van de commissarissen des Konings, de procureur-generaals bij de gerechtshoven en de officieren van justitie, die thans, ieder voor zoo veel hem betreft, het toezicht over den geregelden gang van zaken hebben. Aan deze rijks-directeuren zou tevens worden opgedragen, de burgemeesters omtrent de gemeentelijke politie te dienen van advies, waarvoor de gemeentebesturen verplicht zullen worden, klerken ten dienste van de directeuren te bezoldigen, alsmede lokalen, ameublement en schrijfbehoeften te verschaffen.

— Naar wij vernemen, is heden een persoon gearresteerd, als verdacht van den moord in de Kalfjeslaan te hebben gepleegd, en moet hij reeds door een' der getuigen zijn herkend. Wij kunnen bij deze gelegenheid melden, dat het werk, waarmede de moord gepleegd is, geen knipmes maar een gewoon broodmes was. Ook heeft men op de plaats der misdaad een flesche met zwaveloether gevonden; er moeten reeds een groot aantal getuigen in deze zaak zijn gehoord.

[Volgens de laatste berichten had de gearresteerde niets bekend; evenwel verklaarden zeer veel personen hem voor den dader te herkennen, moettende men zelfs een bloedvlek aan zijn broek hebben ontdekt. Gemelde persoon is spouwer van beroep, en moet reeds vroeger een ernstige straf hebben ondergaan.]

MAASTRICHT, 18 Aug. Zaterdag 11. is alhier door de zorg van de directie der Aken-Maastrichtsche-spoorwegmaatschappij aanbesteed een gedeelte van den in aanleg zijnden spoorweg van Aken naar Maastricht, en wel tot het aanzienlijk bedrag van drie en een halve ton gouds of f 350,000; zijnde gegrund aan een' in Aken wonenden aannemer als langsten inschrijver. De daaropvolgende inschrijver was de aannemer Bichero van Maastricht. — Ook deze belangrijke aanbesteding is een nieuw bewijs, hoe zeer men verlangt naar de verwezenlijking van dit plan.

GRONINGEN, 28 Aug. Bij besluit van den 20sten dezer, heeft Zijne Majesteit goedgevonden te bepalen, dat een aantal van veertien opzieners of werkbazen, op Rijks kosten naar Londen zullen worden gezonden, ten einde, onder geleide van twee deskundigen, de tentoonstelling te bezoeken.

De minister van binnenlandsche zaken, met de uitvoering van dit besluit belast, heeft tot geleiders aangewezen den hoogleraar dr. P. L. RIJKE en den secretaris der Geldersche maatschappij van landbouw, dr. W. C. H. STARRING.

Wij vernemen met veel genoegen, dat de heer H. DEUTGEN, instrumentmaker alhier, verkozen is om een van dat 14tal te zijn, en dat alzoo ook een bekwaam industrieel uit onze stad van landswege de reis naar de groote wereldtentoonstelling zal maken, ter bevordering der vaderlandsche nijverheid. — Het verblijf te Londen met de reis van en naar Rotterdam, terug, zal 3 weken duren en geeft dus ruimschoots gelegenheid aan de onderscheidene personen, om ieder de tot zijne bijzondere industrie behorende afdelingen nauwkeurig na te gaan en te bestuderen. (Gr. Ct.)

PARAMARIBO, 3 Juli. — De gele korts heeft zich in de laatste dagen zoowel op de Hollandse, als op de Noord-Amerikaansche koopvaardij-schepen vertoond. De sterfte is weder merkbaar toegenomen. Op vertoog van de geneeskundige commissie, zijn door het Gouvernement eenige maatregelen van voorzorg genomen omtrent de ligging der schepen, het sluiten der kroegen, enz. Tot ergernis van de geheele bevolking, zag men nog eergisteren geheele troepen beschonken matrozen door de straten loopen, en anderen vond men op stoepen, enz. liggen slapen. Dit heet kwart verteren. Dit schandaal heeft 4 of 5 dagen achtereen aangehouden! Men heeft zich dus niet te verwonderen, dat van de 70 man van de stoomboot, in een paar dagen 40 naar het hospitaal worden gebracht. De meeste van dezen zijn evenwel tot nu toe niet ernstig ziek. Enz.

B E L G I E.

BRUSSEL, 23 Aug. Het Nederl. jagt Maanymph, dat bij den wedstrijd in België den prijs heeft behaald, is heden naar Nederland teruggekeerd.

— In de Hamb. Borsenk. van den 20 Aug. leest men het volgende, overgenomen uit de Flensburger Zeit.: "Westkut van Sleeswijk den 16 Augustus. Onder dagteekening van den 1 Augustus 11. is door de kerk visiteurs van de ambten Husum en Bredstedt de volgende circulaire uitgevaardigd. "Er is ter onzer kennis gebracht dat in verscheidene kerken niet elken zondag het gebed voor het koninklijke huis plaats vindt; desgelijks dat heeren predikanten, bij het uitspreken van het gebed voor het koninklijke huis, zich niet bepalen bij de namen en titels van de, in de bekendmaking der koninklijke sleeswobolst regering van den 1 Februarij 1848 voorkomende, allerhoogste personen, maar integendeel zich daarbij meer of minder veroorloven bijvoegingen van verschillende aard, voor of na de bedoelde voorbede. Daar het ons intusschen oorbaar voorkomt, dat telkens bij de zondagspreek het gebed voor den koning en het koninklijke huis wordt uitgesproken, en het ook als noodzakelijk toeschijnt, dat ten opzichte van dat gebed volkomene gelijkvormigheid worde in acht genomen, zoo wordt aan de gezamenlijke heeren predikanten, bij deze bevelen, aan het einde van elke zondagspreek te bidden voor het koninklijke huis, en zich daarbij, zonder eenige de geringste verandering, te bedienen van de volgende woorden: Heere God! zegen Z. Maj. den koning Frederik den Zevende; H. Maj. de Koningin-weduwe Caroline Amalia; H. Maj. de Koningin-weduwe Maria Sophie Frederika; Z. K. H. den erfprins Frederik Ferdinand en gemalin; H. K. H.

de erfprinses Caroline, zoo ook de overige koninklijke Prinsessen en geheel het koninklijke huis, Amen. De heeren predikanten zullen zich-zelfen de gevolgen te wijten hebben van alle zoodanige afwijkingen bovenstaande voor schriften, als waarvan zij zich mogten schuldig maken. (get. W. Johansen Caspers.)"

— Het gevolg van de talrijke landverhuizingen der Ieren naar de Ver. Staten, uit de jongste volkstelling blijkbaar, doet zich reeds dezen zomer bijzonder gevoelen. In verschillende streken van het rijk is gebrek aan handen, om de zeer ruime graansoorten te velde te snijden en binnen te brengen. De graanbouwers zullen voor dit jaar althans genoodzaakt zijn hoogere loonen te betalen, doch de geest van velen is reeds werkzaam, om op werktuigelijke wijze in het gebrek aan handen voor den graan oogst te voorzien. Er is op de tentoonstelling zelve een werktuig van Amerika's vinding tot het snijden van den graan in groote hoeveelheid aanwezig, en de Heer Mechi beroemd om 'zinen ondernemenden geest in al wat den landbouw betreft, heeft reeds proeven daarmede genomen, die aanvankelijk niet kwalijk geslaagd zijn. Intusschen heeft hij bevonden dat de machine (van den Heer M. Cormick) voornamelijk geschikt is om op groote vlakten te werken, en dat zij in landen met vele greppels en water slechts zou voldoen. Hij heeft er eenige verbeteringen aan gebracht, die echter nog geene andere schijnen uit te sluiten. Wat zich het meest tegen het algemeen aanwenden van dit werktuig zal aankanten, is, dat het wel voor het snijden, vooral bij lange halmen, dienstig kan geheeten worden; maar dat dan nog de arbeid van het naar binnen halen van het graan overblijft, welke hier juist te moeilijker wordt, omdat door de machine meer koren afgesneden ligt. Er zijn dus op een gegeven oogenblik nog meer handen dan gewoonlijk noodig, te meer, daar het nog gevaarlijker is gesneden graan lang te laten liggen, dan het eenigzins buiten den tijd op den stengel te laten. Hoe het zij, de behoefte zal dwingen naar middelen om te zien, ten einde in het opgemelde gebrek te voorzien.

— Een zekere Heer Allens, heeft een voor het vangen van walvischen bestemd geweer uitgevonden. Het werpt eene lans, die, nadat zij in het ligchaam van den visch is doorgedrongen, ontploft en alzoo aan het dier eene onmisbaar doodelijke wonde veroorzaakt. Dit geweer weegt 23 pond en drijft met eene gewone lading buskruid de lans, op 120 voet afstand, 6 voet in den grond.

— Uit Rome wordt gemeld, dat de tegenstanders van het Pauselijk bevel thans als regel hebben aangenomen, dat men de geestelijke personen naar de wijze der Oostenrijkers, dat is met stokslagen, moet bejegenen, en dat een bejaarde prelaat, Mazzolini Argy, welke uit Modena was gekomen om eenige kerkelijke belangen te regelen, daarvan het slagtoffer is geweest, vermits hij in den laten avond, door slechts een' bediende vergezeld, huiswaarts keerende, door een aantal jongelieden is overvallen en duchtig mishandeld.

Uit Rome wordt in de laatste berigten van verscheidene nieuwe moorden melding gemaakt. Zoo onder anderen is de directeur van politie te Pesaro, aan de deur zijner woning omgebracht.

— Op het feestmaal te Dublin, van den 24sten Augustus, ter eere van den heer Reynolds gegeven, werd de tweede toast uitgebracht op den Paus, wiens wereldlijke magt wel beperkt was, maar wiens geestelijke magt werd geëerbiedigd door 200 miljoenen menschen.

"Mogt"—zeide de heer Reynolds—"lord Russell met zijne titel-wet komen opdagen, dan zal men eerst de armee moeten verdubbelen en als de regering de hand aan den geheiligden persoon eens bisschops wil slaan, dan zal zij eerst over duizenden lijken moeten treden."

— In een nieuw werk van E. Sue, getiteld: *Bonne Aventure*, levert de bergman-romanschrijver een schets van zijne staatkundige geloofsgenooten, welke wij onzen lezers als eene merkwaardige mededelen: "In Duitschland, Italië en Frankrijk tracht eene menigte berooiden, najverige en nijldige menschen, die zich in het slijk der maatschappij wentelen, het domme en woeste graauw tegen de koningen, de aristocraten en de priesters op te hitsen! Maar die najagers van populariteit wekken bij de bezadigde mannen van alle landen slechts walging en medelijden. Alleen dan, wanneer die schreeuwers

te stoutmoedig worden, zet men ze goed en wel achter de tralen, om daar op hun gemak na te denken over de onsaagsamenheden van die schoone rol van revolutionairen, belangwekkende categorie van bedrogenen en bedriegers. Die menschen zijn, Gode zij dank, niet in staat Europa schrik aan te jagen. Het is een ras van schreeuwers en lafaards, die men met zweepalgen spoedig naar hunne zolders en holen terugdrijft. Neen, dat elke staat voor het graauw in de steden eene ijverige, meedoogenlooze, door trouwe militairen ondersteunde politie, ten platten lande verstandige en aan de aristocratie geachte priesters hebbe, dan tart ik de ontrusters, de revolutionairen van Europa, om zich te durven roeren."

— De *Messenger* verhaalt in ernst van een' 23-jarigen hoefsmid, die zulk eene sterke stem heeft, van vier octaaf omvang, dat men hem drie uren ver kan hooren. Hij heeft twee paarden onder het beslaan doof gezongen, wier eigenaars hem nu een proces aandoen.

De Wedstrijd tusschen de Amerika en de Titania.

(London Times.)

De belangwekkende strijd, die de geheele zeevarende wereld zoo ernstig heeft bezig gehouden, groep gisteren plaats in de nabijheid van het eiland Wight.

De America lag woensdag avond ten half tien ure in Portsmouth-dok en verliet die haven gisteren morgen ten half zes ure.

Om 10 ure 's morgens verliet zij Cowes en zeilde naar de Nab, welke zij ten 11 ure verliet, gezamenlijk met de ijzeren Schoener Titania van 100 ton, toebehoorende aan R. Stephenson, Lid van het Parlement; de wedstrijd was voor 40 mijlen uit en 40 mijlen terug.

Bij het uitzellen werd Z. O. gestuurd met sterken W. N. wind. Ten 5 ure kwam de America op omstreeks 10 mijlen afstands van de Nab weer in het gezigt van Portsmouth; er was toen van de Titania nog niets te zien.

P. S. Ik open dezen, om te zeggen, dat de America haar togt heeft afgelegd en verre de overwinning heeft behaald.

De Wedstrijd; de uitslag.

(Liverpool Times.)

Het spijt ons niet, dat de Titania overwonnen is. Het is eene der mannelijke nederlagen, die geene knaging achterlaten. Hebben de Amerikanen in het Industrie-paleis den strijd verloren, zij hebben getriumpheerd op de Britsche wateren en moge de uitkomst voor het oogenblik beschamen, zij zal de waarheid bevestigen van het schoone gezegde, dat Bulwer geleid in den mond van Richelieu "wij kennen het woord nederlaag niet."

Een Engelsch Schoepbouwmeester heeft reeds aangeboden, om binnen tien weken een yacht te bouwen, dat den kamp met America's sterrenvlag zal bestaan, doch de uitdaging is voorijdiglijk afgeslagen, gewis uit overtuiging, dat eene nieuwe overwinning, bij de onderwinning die onze bouwmeesters nu bezitten van hetgeen de America, volgens een nieuw en vernuftig plan gebouwd, vernemen, vrij onbekend zoude wezen.

Een der Zeevaartkundig schrijver, die zich in een der morgenbladen tot het publiek wendt, is van meening, dat het welagen van het vreemde vaartuig uit het westelijke halfond, evenzeer aan zijn zijde en want, als aan zijn algemeen vorm is toetschrijft.

Uit dit alles zien men, wat mededijging vermag. Zij drijft den geest tot onderzoek naar de oorzaken voor verkregen uitkomsten, zij stelt beginsen vast; — en het is zoowel bij den bouw van schepen, als bij den aanlok van vee, dat uitgebreide onderzinkingen het volkomenste, het volmaakte in zijne soort leert voortbrengen, hetwelk menschelijk vernuft en kapital bereiken kan.

Toen Karel de Groote Noordsche zeilen op de Middellandsche zee zag, bedekte hij zijn aangezicht met zijne handen en weende. Hij voorzag de toekomst. Toen Koningin Victoria, gisteren een week geleden, getuige was van den triomf van een Amerikaansche vaartuig in het water, dat den voet van haar landgoed bespoelt, deed zij, wat Karel had behoeven te doen. Zij deed onderzoek naar de grotere voortreffelijkheid, die de overwinning had verzekerd en gaf zijwijdende dan raad aan hare onderdanen, om in edele naiveteit hun voordeel te doen, ten einde de eervolle plaats, die zij bekleeden in den voortgang der volken, te behouden.

De beschaving der natien, als wij meermalen hebben gezegd, is tot den huidige dag gebonden aan geografische ligging. De koopman jaagt den handel na, en waar hij zijn kantoor oprigt, verrijzen de altaren van Godedienst, wetenschap en nederigheid. De Vereenigde Staten bezeten nu eene plaats op den aardbol, die grotere handelsvoordeelen aanbiedt, dan ooit aan eenig ander der oude of hedendaagsche volken was toebedeeld.

Langer dan eene eeuw reeds erkenden wij geen mededijgers meer in eenige praktische wetenschap; in handelszaken verachtten wij de concurrentie; en nocht de hooghartige Hollander zijne slag op de Theems deed wapperen en wegwagde, wat tegenstand bood, boogden wij zonder tegenspraak, op de heerschappij der zeeën. Sedert eenigen tijd hebben de Yankees vreedzamen inbreuk gemaakt op onze privileges in het zeegebied, wel niet door ons te verdriven, van het element, waarop onze trots het kruis van St. George ontplooft, maar door zich langzaam en trapsgewijs op gelijken voet te stellen.

Zij deden het niet door toeval of gunst, maar door strenge aanwending van de groote beginselen van handel en wetenschap. Met onze eigene natie vergaeken zij zij even ondernemend geworden, maar zij hebben meer

bekwaamheid ontwikkeld, en terwijl wij gaarne huld ebe- wijzen aan de verdiensten van het genie, moeten wij tevens erkennen, dat ons eene wond geslagen is, toen op onze eigene wateren een Amerikaansch yacht den prijs boven alle anderen wegdroeg, en een Amerikaansch Stoomer de snelste overtocht volbragt, ooit op den Atlan- tischen Oceaan afgelegd.

Men kan niet de Yankee's niet langer spotten, veel minder nog hen verachten. De nieuwe wereld ontwik- kelt zich in hare grootheid, en gaat 'land over hand' de oude voorbij, even als de "America" de yachten te Co- wes achter zich liet. Te Cowes streok zij de sterrenvlag voor Groot-Brittannië's Koningschap; — die beleeftheid is het kenteken van moederheid, — en wijst ons den weg aan, waarop wij ons in den aanstaanden onoverwinnelijken strijd om den voorrang hebben te houden. Amerika naarbaar eigen spreek (is "going ahead") "streeft voor- waarts" en gaat ons buiten twiifel voorbij, ten zij wij on- zers spoed versnellen.

Kan een Hollander, Zeeuw of Fries het bovenstaande zonder schamte lezen? Is hij niet vernederd, wanneer hij bedenkt, dat de Nederlandsche naam in den kamp te Cowes niet eens gemeld is en slechts herdacht wordt, wanneer er sprake is van het lang verloren?

Waar zijn thans de hooghartige Hollanders der 17de eeuw, die bij Sheerness in het gezigt van London den Brit niet slechts voorbijzonden, maar zijne grootsche Koningsvloed in weinige uren vernielden? Waar zijn de Brakels, de de Witton, de de Ruyters? Waar is dat heer van stonde en bekwaamheid, die nog het Hollandsche hart van aandoening en bewondering met warmte doen kloppen? Zijn zij weggewagen en voor immer?

Zal de Hollandsche Natie, die aan de Zee de grootheid dankt, welke de geschiedenis haar toekent, thans bij den kampstrijd tussen Amerika, Groot-Brittannië en Frank- rijk loom, in en werkloos blijven toezien, bij een strijd op het element, hetwelk zij bij uitnemendheid het hare noemt?

"She must be routed!" Het is hier geene overmagt, die van Superioriteit beelst. Het is wetenschap en be- kwaamheid, die de palm wegdraagt. Kan men zich ooit daarin niet met den vreemdeling meten?

Slaapt het bestuur der Rourdschaps en Amsterdamsche yachtclub den doodsloop, of toont reeds de naam het aan, dat zij zoo zeer achter zijn van vreemden bodem, dat zij echt Hollandsche leven nissen?

Kunde in de bouwmeesters; wetenschap, kracht, vlug- heid, energie in de zeelieden; waargenomen de overwin- ning. Op! Hollanders van den echten stempel, toont wie ge zijt; de wereld heeft het oog op den vreedzamen kamp gevestigd!

Wat zijt gij, wat waart gij dit jaar op de wereld-ten- toonstelling? Waar heeft men met roem gewaagd van uwe industrie, uwe wetenschap, uwen vooruitgang? Herstelt u en herneemt den rang, die u toekomt, onder de volken; inspanning verhoogt de krachten! Uwe broeders hier in het verre Amerikaansche Westen zullen zich verheugen en met edel zelfgevoel uwe verdiensten op de vlegelen der naam verbreiden!

Langzaam gaat zeker, zegt men. Neen! langzaamheid is loonheid, is stilstand, en stilstand is achteruitgang; onze eeuw is eene eeuw van leven en kracht!

Wat is er van de veelbesproken stoomvaart tussen Rotterdam en New-York, waarvoor 8 à 10 maanden ge- leden de "Nieuwe Rotterdammer" de baaiu stak en waarvoor een Prins van het Koninklijke Huis de beschon- ring aanvaarde, geworden? Wellicht is met de gan- sche onderneming nog geen aanvang gemaakt. Hier in dit nieuwe en jonge land brengt men het kapitaal te za- men en vollooft den bouw van eenige prachtige stoomers van het grootste charter binnen weinige weken, dan er maanden oedert de annonces in de "Nieuwe Rotterdam- mer" verlopen zijn.

Er bestaat geregelde stoomdienst tusschen havens der V. S. en Liverpool, Glasgow, Havre, Hamburg, Bremen, en weldra tusschen de V. S. en Galway in Ierland, Ge- nuë en misschien Antwerpen. Rotterdam en Amster- dam eene de emporiums der wereld, worden alreus on- bekend. Herstelt u, koopsteden des Vaderslands! Zondt mannen naar New-York, Philadelphia en naar de Brit- sche werven; laat hen daar de scheepbouw be-tuderen voor stoom- en zeilvaartuigen; brengt het beste van den vreemdeling in het vaderland over; laat het verlorene u eene leze zijn voor de toekomst; betracht wat de Archi- varius des Jozef u in de geschiedenis van het zeeween- op, op ieder blad voorhoudt; toont op nieuw, dat de oceaan uw domein is; dat uwe schepen en zeelieden gelijk zijn aan de beste van andere natien; en dat nog steeds Hollandsche trouw en nauwgezetheid de veilig- ste waargenomen oplevering voor de zekerheid der rij- kste ladingen.

En waarom kunt gij aldus niet weder van een groot gedeelte der vrachtwagen voor de wereld, met al de voor- deelen en zegeningen, er aan verbonden meester ma- ken? De ontvoering van den handel begunstigt de proefneming; vele buitenlandse havens staan u op den voet van volkomene gelijkheid open; uwe uitge- ven voor bemanning en provisien zijn matig wellicht, dan van eenige andere zeebouwende natie!

Vangt den wedstrijd aan, Nederlanders! Goed be- gunnen is half gewonnen! Milwauree, 18 Sept, 1851 (Ingezonden.)

ONS REISVERHAAL.

Als iemand verre reizen doet,
Dan kan hij wat verhalen.

Deze woorden van Juriaan zijn ten onzen op- zigte slechts betrekkelijk waar; want om te reizen, zoodat men iets goeds kan mededeelen, be- hoeft men tijd en geld, en deze ontbraken ons bijna beide. (Het gewone lot van redacteurs.) Wij willen echter verhalen wat wij op onze verre reis, indien een reisje naar Michigan van 300 mij- len afstands "verre" mag genoemd worden en wellicht hier in Amerika beter met den naam van uitstapje bestempeld wordt, zagen en ondervon- den, en hopen ons hierin geene beschuldiging op den hals te halen van sommige dingen door een vergrootglas en andere door een bril beschouwd te hebben.

Daar eens vaart op sommige der drijvende pa- leizen, die de schoone meren en rivieren der nieu- we wereld in alle richtingen doorkruisen, bijna door- alk onze lezers gesmaakt is, in deze dagen in wel- ke stoom aan den wil van het ondernemendste volk des aardbols ondergeschikt gemaakt wordt, zal men de beschrijving van zulk een gebeurte- nis misschien een oud liedje noemen, doch eene stoomboot-vaart levert den opmerksamen zoo veel stof tot nadenken, hoeveel te meer de overtocht op acht waterpaleizen, gedurende onze reis ge- daan, dat wij het der moeite waardig achten om minstens het leven op de eerste boot te be- schrijven.

In den avond van 30 Augustus, toen den wes- telijken horizon met de schoonste kleuren ge- verwd werd, bevonden wij ons op het dek van de

stoomboot *Detroit* en op reis naar Milwaukee. Het was eene dier bekoorlijke avondstonden, die het westen zoo schaarsch aanbiedt; het majes- tueuse meer Michigan was buitengewoon stil en een zacht windje suiste over hare uitgestrekte oppervlakte. Na eenen geruimen tijd in gedach- ten-verzonken geweest te zijn over de schoonhe- den die zich links en rechts aan ons opevertoonde, wanneer wij of hetzelfde over den waterspie- gel lieten weiden of de aangename boschschandje langs Wisconsin's kust gadesloegen, begaven wij ons naar beneden en in de kajuit. Maar o, welk een treffend contrast! Daar zat een dikke, vro- lijke oude gast, die zich onmogelijk onthouden kon van zijne grappen en vertelsels aan iemand te verhalen, al ware het maar alleen om met zich zelve te laghen, — en digt bij hem een ernstig gestemd persoon van ruim vijftig jaren, die er uitzag als of een glimlachende vreemdeling om zijne lippen en een hartige lach eene onvergelfe- ke-zonde geweest ware! Daar was de rijk ge- kleede en opsche jongeling, eenen blijkbaar nuto- los bewoner van een prachtig huis, lusteloos den nectar eener roman inzuigende, en naast hem het verstandige, innig tevredene gelaat van hem, die ruime teugen uit de fontein van nuttige weten- schap had ingezwolgen.

Hier zat de vlugge, vergenoegde burger der stad, met een vriendelijk altijd-te-huis gelaat, en daar de stugge en eerlijke boer, met rusteloze handen en uitgestrekte beenen, zoo dat men in 't voorbij gaan eene roudte moest maken om zijne uitersten te vermijden.

Daar was de afgezwoegde koopman en de te- vrede, vrolijke handwerker; beide een uiter- lijk voorkomen dragende van aard en beroep. — Ook was het vrouwelijke gedeelte van ons gezelschap niet zonder verscheidenheid. Er was eene vreemde mengeling van schoonheid en leelijk- heid — beschaving en onbeschaafdheid — ver- stand en domheid. Het oog rustte op sommige gedaanten met vermaak en op anderen met me- delijdend afkeer. En waarom dit verschil? Eenig en alleen omdat het gelaat van de eene klasse een edel en blijmoedig hart kenmerkte, te- wijl de andere geheel zielloos was, of wat nog er- ger is, onbetwistbare voorwerpen waren van hoog- moed, nijd en aardsche ijdelheid.

Doch genoeg; de bel huide en wij zijn te Mil- waukie. Dra begaven wij ons te bed en verlieten dit 's morgens na eenen wel doorgebrachten nacht, om de boot met eene andere te verwisselen. Om 7 ure voeren wij per stoomboot *Sam-Ward* naar Chicago, eenen afstand van 100 mijlen, en landden 's namiddags om 3 ure behouden in die stad aan. Wij namen de gelegenheid waar om verscheidene aldaar wonende landgenooten, maar vooral onzen vriend H. v. D. K. te bezoeken, dien wij al spoedig in den besten verstand aantroffen. Het getal der Hollanders te Chicago is niet zeer groot, echter vernamen wij tot onze blijdschap van velen, dat zij er tamelijk goed hun bestaan vinden als ambachts- of werklieden. In den avond van den volgenden dag verlieten wij per stoomboot *General Harrison* deze houten stad, welken naam zij met regt verdient wegens hare menigte houten huizen en straten, en bevonden ons weldra andermaal op het breede meer. Onze reis was steeds door het schoonste weder begun- stigd en dit maakte de overvaart des te aangena- mer. In den namiddag van den volgenden dag voeren wij, na eenige uren te voren ook aan den mond der Kalamazoo rivier (aan de Michigan kust) te hebben aangelegd en alwaar eenige Hol- landers wonen, de schoone Grand Rivier op, en landden binnen weinige minuten te Grand Ha- ven. Hier woont een aanzienlijk aantal Neder- landers; sommigen zeggen ongeveer 200, onder welke eene kerkelijke gemeente is opgericht die 50 leden tellt. Er zijn hier 8 stoom — en 1 water- zaagmolen die, benevens 1 leerlooijerij, aan vele landgenooten bestendig werk verschaften. Daar- boven is er van deze plaats veel vaart op Chi- cago, uit hoofde van den grooten handel welke zij drijft in timmerhout, bast en dakspanen en waar- toe nog voor een aantal jaren eenen genoegzamen voorraad boschland in den omtrek van Grand Ha- ven gevonden wordt. Tot landbouw is de grond hier minder geschikt, weshalve de inwoners uitsluitend in den handel en scheepvaart hun bestaan moeten vinden. Van hier vaart elken morgen eene stoomboot de Grand Rivier op naar Grand Rapids, 44 mijlen van de eersgenoemde plaats ge- legen, en elken avond komt ook hier eene boot van laatste genoemde plaats aan. Des anderendaags hadden wij op eene dezer booten, de *Algoma*, het genoegen om gezegde rivier te bevaren: naar Grand Rapids, hetwelk de aangenaamste vaart was die wij in langen tijd smaakten en menigma- len zouden wij ons op de Maas gewaand hebben, indien niet het gezigt van eenen Indianen in zijne canoe ons herinnerd had, dat wij in het land van Columbus waren. Na eene korte en genoegelijke vaart kwamen wij in het landstade Grand Rapids, aan de Grand rivier gelegen, aan. Dit is eene lie- ve, bloeiende plaats, tellt ruim 4000 zielen, van welke minstens 1000 Nederlanders zijn, die daar over 't algemeen rijkelijk hun brood verdienen, als ambachtslieden of dagloners. Zij hebben een groot steenen kerkgebouw, dat echter nog niet voltooid is en van hetwelk alleen het bene- den gedeelte voor openbare godsdiensttoefening gebruikt wordt, daarin voorgegaan door een der gemeentelieden. Eene zondagse vergadering in welke F. van Driel naar aanleiding van Lukas 18 vs 13 voor eene schare van minstens 300 menschen als leeraar optrad, woonden wij des zondags bij, en vernamen toen, dat men eerlang een leeraar uit Nederland verwachtte, die in de

Hollandsche en Engelsche talen het woord van God onder hen verkondigen zal. Den volgenden morgen voeren wij met de netie stoomboot *Empire* 6 mijlen de rivier af en stapten te Grand- ville aan wal, om die streek te gaan bezoeken wat meer bepaald de Hollandsche Kolonie genoemd wordt.

Nu eerst nam het moeilijke onzer reis eenen aanvang, daar wij eene landreis of liever gezegd eene beschreis van 18 mijlen voor ons hadden, wilden wij niet 's avonds onder het geboomte eene legerstede zoeken. Hoewel aan geene bosch- wandelingen gewoon, kwamen wij toch na me- nigen druppel zweet gelaten te hebben, (het was dien dag brandend heet) 's avonds om 9 uur in het dorp Zeeland en werden zeer vriendelijk en gastvrij ontvangen door onzen landgenoot J. van DEN IJCK. Zeeland is een zeer net dorpje, (in aanmerking genomen dat voor weinige jaren op die plaats niets dan boomen te vinden was en dezelve den jagtgrond der wilde Indianen uit- maakte,) tellt ruim 100 huizen en eene bevel- king van ongeveer 500 inwoners; hetzelfde heeft eene goede kerk geheel van cederhout gebouwd, met den wel eerw. heer VERMEULEN tot leeraar, met wien wij aangename kennis maakten en aan wiens vriendelijk onthaal wij het te danken had- den, dat wij ons na eenige keurige groeten konden te goed doen. Z.E.W.'s tuin levert die in- menigte op en hij zelf weet zijnen disch op de smakelijkste wijze te kruiden, bij wijze van een- gul en vrolijk gesprek. Men vindt er ook eene Engelsche en eene Hollandsche school en eene leerlooijerij. Het meerendeel der bevolking vindt zijn bestaan in landbouw, die er altoos wel bij varen, echter is het land niet van die hoedaenig- heid zoo als men het in het drie mijlen van daar gelege Friesland en Drenthe (onder den naam van Staatsland doorgaande) aantreft, dat gezegd wordt aldaar uitmuntend te zijn. De wandeling van den vorigen dag zat ons echter nog zoo sterk in de beenen, dat wij Staatsland en Overijssel niet bezoeken konden en toefden dus des te lan- ger op Zeeland. Met regt draagt het dorpje dezen naam, aangezien hetzelfde meest uit Zeeu- wen bestaat en het deed ons het harte goed zoo vele vrienden en bekenden daar zoo wel gezeten te vinden. Indien wij goed opgelet hebben, dan vindt men er alle soorten van ambachten; ter- wijl eenigen het vak van winkelier uitoefenen; waar- bij allen zich gelukkig en te vreden gevoelen. Uit hare ligging zijn er echter slechts twee wegen langs welke het dorpje zich verder kan ontwikkelen en waarbij deszelfs inwoners op meer voorspoed hou- ren kunnen en deze zijn: af hankelijk van het na- naburige Holland te blijven, zooals hetzelfde thans is wat den in- en uitvoer van goederen betreft, en te wachten tot dat de mond der Black Rivier (bij Holland) geopend is, of zich door middel van eenen goeden weg, dien het thans mist, eenen beteren uitweg door het bosch, door hetwelk het- zelve voor mijlen in den omtrek omringd is, te bannen naar Grand Rapids, en in welk geval Hol- land ten doele afhankelijk van Zeeland gemaakt wordt. Na alles in oogenschouw genomen te hebben, wandelden wij in den avondstond naar het 4 mijlen van Zeeland en aan den weg naar Holland gelege Groningen. In hare nabij- heid bezoekten wij den bestrijder van den vriend van waarheid, den onzen lezers bekenden landge- noot J. KOLVOORN, en vonden ons weinige minuten daarna te Groningen onder het gastvrije dak van den schoolonderwijzer J. A. HILBERANDS, Hol- land's (in deze county) toekomstigen kinder- vriend.

Hier staan slechts ettelijke huizen door Ne- derlanders bewoond, met eene bevolking van on- geveer 100 zielen. Men vindt er een zaagmolen, korenmolen en steenbakkerij, die verscheidene handlen bezig houden, doch de plaats zelf is van weinig betekenis. Na eenige aangename uren met Mr. H. en een paar vrienden van den Nieuwsbode, en dus ook onze vrienden gesle- ten te hebben, wandelden wij 's morgens naar de 3 mijlen verder gelege stad, dat is, naar de plaats welke de stad worden moet, genaamd Holland. Halverweg evenwel trok eene groote bedrijvig- heid en wij moegen wel zeggen zeldzaamheid in die streek zoo zeer onze aandacht, dat wij ons niet onthouden konden om een en ander nader te onderzoeken, en ziedaar, wat vinden wij? Onzen landgenoot A. STEKKEE, Cz. aan het bouwen van het eerste steenen huis in de kolonie! Al de huizen die wij tot dus verre gezien hadden zijn wel neyges afgevekt en vrij wat fraaijer als de loghui- zen met welke de meesten zich alhier in town Holland behelpen, (ofschoon daarom niet te slech- ter) maar een steenen huis is iets extra. Na hem nog een lang leven in zijn nieuw huis te hebben toegewenscht, gingen wij wijder, denkende hoe menig Nederlanders zich ook in deze streek be- vindt, die om der dierbare vrijheid wille, zoo voor het maatschappelijke als voor het godsdienstige, het zich getroust heeft om hetzij in jongeren of gevoerd den leeftijd het moederland te verlaten, eene reeks van opofferingen en ontberingen, ja eene ontelbare hoeveelheid moeite en teleur- stellingen te ondergaan, die alleen een taai geduld en een vertrouwend oog op de Goddelijke voor- zienigheid konden te boven komen, eer dat hij zeggen kon zich waarlijk in zijne nieuwe woon- stede op vreemden bodem en in een ander we- reldeel te huis te gevoelen. Zoo mijmerende be- reikten wij ongemerkt Holland, doch vonden geene stad, lieve lezer, maar alleen een net aangelegd dorp, gelegen aan de Black Lake (*Ma-ca-ta-wa* in het Indiaansch) en welks rivier zich 9 mijlen boven deze plaats in het meer Michigan ontlust. Hier staan ongeveer honderd huizen, tellende eene bevolking van misschien 500 menschen, be-

nevens een stoomzaagmolen, toebehoorende aan den heer van DER SLUIS, en een windzaagmolen; ook nog eene zeepziederij, potsch- en saleratus fabriek, eene scheepstimmerwerf en twee leerloo- jerijen, waarvan eene, aan de heeren P. F. PFAN- SRIEHL & Co. toebehoorende, op vrij groote schaal is ingericht in goede zaken maakt. Tevens heeft men er al de benodigde ambachtlieden en een vrij groot aantal winkeliers, die meest al hun- ne goederen van Chicago ontbieden en waartoe de stoomboot *Gen. Harrison* bij elke vaart tus- schen Grand Haven en Chicago aan den mond der rivier aanlegt, waarna de goederen door mid- del, van platboorten de rivier op en huiswaarts ge- voerd worden.

Het hotel van den heer J. BINNENKANT, het eenige in die plaats, verdient alreus aanbepeling, en is grooter dan dat van den heer NAADE te Zeeland.

De ligging van Holland is allerliefst en wij wenschen met onze daar wonende landgenooten, dat hunne bede aan 't congres om eene geldelijke ondersteuning van \$ 10,000 ter opening van den mond der rivier te erlangen, spoedig moge ver- hoord worden. Dit moet en ook dit alleen kan Holland eene stad maken van eenigen naam, ter- wijl er anders weinig meer van kan verwacht worden dan een eenvoudig landstade, hoeveel de natuur haar ook geschenken heeft om hetzelve tot eene der eerste steden aan de westelijke kust van Michigan te maken. Wij vernemen dat eeni- gen en wel vooral de gebroeders WOLTMAN en SCHADELEE zich op de vischvangst beginnen toe te leggen en aanvankelijk goed slagen. Het land hier en in den omtrek is niet van de beste hoeda- nigheid voor landbouw, als zijnde voor het mee- rendeel begroeid met *hemlock* en *pine* boomen, die, zoo als bekend is, op schrale en zandige gron- den het welgiet lieren; evenwel hebben die boo- men voor de inwoners der kolonie eene bron ge- opend, waardoor zij dezen zomer reeds voor de zeer aanzienlijke som van tusschen de zes en ze- ven duizend dollars aan bast en dakspanen naar Chicago hebben uitgevoerd. Dit zegt veel in zulk eenen korten tijd, maar het is geene blijven- de bron, en wanneer zij uitgeput is, hetwelk toch eenmaal moet plaats hebben, dan moeten of den grond of scheepvaart het gemis vergoeden kun- nen, terwijl nu daarenboven het tweede van het eerste afhangt, aangezien dat landbouw het hoofd-organ van het wel gedijen eener kolonie is. Wij maakten ook nog eene korte visite bij den wel eerw. heer van KAAIJS, die aan den in- gang van het dorp woont, van Zeeland afkomende. Z.E.W. woont daar, zoo wij gelooven, regt ge- noegelijk, als een vrijheer op zijn uitgestrekt do- mein, hetwelk wij echter niet in zijn geheel kon- den opnemen, uit vreesche hem in zijne werkzaam- heden als redacteur van *The Hollander*, in welke collega van KAAIJS ter dien tijd druk geengageerd was, verder te storen.

Vervolgens bezoekten wij Zuid Holland, de plaats waar Ds. K. van DER SCHUUR, en Graaf- schap waar Ds. KILN, het leeraarsambt bekleed hebben, doch aangezien deze gehuchten slechts als onderdeelen van Holland te beschouwen zijn, gaan wij, na vermelding van eenige genoegelijke uren bij Ds. van DER SCHUUR, town Holland's (in deze county) toekomstigen leeraar, doorge- bragt te hebben, dezelve stilzwijgend voorbij.

Laast zouden wij vergeten te zeggen dat wij ook eene blijde ontmoeting hadden met "den vriend van waarheid." In hoeverre Z.E.D. in zij- ne artikelen betrekkelijk de kolonie *waarheid* ge- schreven hebbe; zouden wij niet gaarne beslissen, daar hij de Kolonie bij nacht gezien heeft en met het innerlijke goed thijnt gezien te wezen, ter- wijl er daarentegen bij dagzijn doorgereisd en ons met een oppervlakkig overzigt van het uiter- lijke moesten vergenoegen. Dit willen wij ech- ter zeggen, dat ons uit vele monden gulhartig is toegestaan, dat hij wel waarheid geschreven, doch zaken vermeld heeft, die beter hadden verwe- gen geworden, en de eenige reden die er bestaat dat men ons niet met tegenbedenkingen en wede- leggingen bestormd heeft, is, omdat men bang was den mond van den vriend van waarheid nog verder open te breken, in welken de meesten nog veel zagen opgesloten.

Voor dat wij afscheid van de Kolonie nemen, wenschen wij nog een woord in 't midden te bre- gen aangaande de geruchten welke wijd en zijd verspreid worden, alsof er veel armoede en boos- dadige ziekten onder onze landgenooten zouden heerschen. In betrekking tot het eerste kunnen wij naar waarheid berichten, dat men ja ook daar, even als elders, klagt over de schaarsheid van geld, doch armoede zoo als velen dit wenschen verstaan te hebben, hebben wij, Gode zij dank! bij niemand gevonden, integendeel, — de men- schen zijn alle dankbaar en tevreden en zien hoop- vol eene blijde toekomst te gemoet; elk gezin heeft meer dan het behoeft en zoo lang men dat zeggen kan is er stof tot dankzegging. Men moet zich inderdaad verwonderen hoe zij het in weinige jaren zoo verre gebracht hebben, om eene volstrekte wildernis in eene bebouwde en volkrijke landstreek te herscheppen. Wel is waar hebben sommigen drukkende tijden gezien, doch wan- neer, zoo als b. v. op zekeren tijd te Zeeland, twintig timmerlieden op een klein dorp wonen dat kan het slecht anders wezen. Van ziekte heb- ben wij niet het minste spoor vernomen, maar dat er in het begin ongesteldheden geheerscht hebben is uit de vermoedenissen en ontberingen aan het ontginnen van nieuwe gronden verbon- den, gemakkelijk af te leiden. Dit heeft echter thans grootendeels opgehouden, en misschien ook wel daarom is die landstreek nu zoo gezond als eenige andere.

[illegible]

BIJVOEGSEL TOT DE Sheboygan Nieuwsbode

Van Vrijdag 26 September 1851.

No. 95.

Vertaald voor den Sheboygan Nieuwsbode.

DE KROON,

OF

DE GOUDSMID'S DOCHTER.

(Uit Gleason's Pictorial Drawing Room Companion.)

"Gij zijt van daag zoo vlijtig geweest mijne goede jongens, dat gij nu uw werk kunt verlaten, hoewel het een uur vroeger is dan gewoonlijk;—gij moogt u vermaken naar welgevallen, doch binnen betaamelijke grenzen blijven en u vooral onthouden van u in de straat-zamenscholingen te mengen, welke tegenwoordig talrijk en gevaarlijk beginnen te worden."

Deze woorden werden door Godfried de Coigners, een welgezet en goudsmid in de stad London, tot zijne twee leerlingen gerigt; de oudste van hen arboïdde vlijtig om een' zwaren gouden ketting eens rijken burgers aan elkander te schakelen; terwijl de andere, wiens pligt het was zich gereed te houden om de kalanden te bedienen, bezig was een stuk bewerkt zilver te polijsten.

Wouter Kingsley logde den ketting in de lade, welke hij toesloot, en zijn pet genomen hebbende, wachtte op zijnen kameraad.—

"Zal ik de straatdur en de blinden toesluiten?"—vraagde Simon Cousin, de jongste leerling, met zijne kleine schalkachtige oogen den meester aanzien.

"Ja Simon," antwoordde de goudsmid en dit zeggende streek hij met de hand over zijn gelaat om den bloot te verborgen, door den navorscheuden blik des jongelings veroorzaakt.—

Toen Simon Cousin zich ontkoerde om zijne taak te volbrengen, was er een' heimelijken lach op zijn gelaat te lezen, welken Kingsley, hoe rustig en zorgeloos hij ook scheen, niet ongemerkt voorbij liet gaan. De taak overeenkomstig het verlangen zijns meesters volbragt hebbende, nam Cousin beheidiglijk eenen kleinen steunt van onder eens pakkluisen weg, hetwelk slechts toevallig op een der planken scheen te liggen en welken steunt hij zoodanig hield, dat dezelve geheel en al verborgen was door de mouw van zijn buis.—De twee leerlingen verlieten nu de werkplaats door eenen gang welke hen naar het achtergedeelte van het gebouw leidde, en door welken zij in eens naauwe, donkere laan uitkwamen. Zoodra de deur achter hen toesloeg, werd dezelve door den goudsmid met een' zwaren grendel verzekerd. Nadat hij de sluitingen en de versterkingen aan het voorgedeelte onderzocht had, stak hij eens kaars op; want hoewel het nog een half uur voor zons-ondergang was, vernijdde hij het daglicht, uitgenomen dat wat door de opene deur van een binnenkamer scheen. Hij plantte de kaars op de tafel en door de binnenkamer gaande, opende hij een deur, welke toegang verleende tot een naauwen trap.

"Alice! Alice!" riep hij, "kom ik wilde u voor een minuut spreken."

Eene deur aan het bovenende des traps werd onmiddellijk geopend en een schoon gelaat, waarop echter een droevige trek te lezen was, kwam te voorschijn.

"Kom naar beneden, mijne dochter," zeide de goudsmid; "ik wil u eenige inlichtingen geven voor ik uitga."

Dit werd geroepen met een eenigzints luider stem, dan volstrekt noodig was voor iemand welke zoo nabij stond als Alice en was klaarblijkelijk bestemd om gehoord te worden door iemand in de kamer.—Zoodra Alice den trap af kwam ging haar vader in de werkplaats en wenkte haar om te volgen. Zij was eenigzints verwonderd toen zij zag dat de leerlingen reeds vertrokken waren en de werkkamer in plaats van door het nog schemerende daglicht, door eens kaars verlicht was.

"Zoo er iemand, uitgenomen Grantham mogt komen om mij te spreken," zeide haar vader, "zeg hem dat ik niet te huis zal komen voor acht uur, en wanneer hij genegen is om te wachten, laat hem dan in de eiken spreekkamer; draag zorg dat gij, noch Mevrouw Gifford, iets in de werkplaats of in de binnene kamer te doen hebt."

"Het is het beste dat gij de deur toesluit, zoodra ik vertrokken ben, want hoewel ik voor mijn zelve kan instaan, zoo is het niet onwaarschijnlijk dat aan de goede vrouw den lust kan bekruijen, om de zilveren in juwelen gezette vaas en den beker, welke gij voor den Aartsbischop gereed maakt, eens te zien. Vader," voegde zij daarbij, terwijl een droevige blik in haar gelaat opkwam, "ik word gejaagd door de vrees, dat er iets kwaads boven het hoofd hangt."

De Goudsmid keerde zich haastig om en zeide op

eene eenigzints scherpe wijze. "Waarom kwelt gij u?" maar hij hield stil en liet er lagchend opvolgen, "Alice, wanneer ijdele verbeeldingen u verontrusten, het bewijst dat gij te veel aan uw borduurwerk zit en te weinig in de opene lucht komt. Niets is beter dan de frische lucht om een aanval van grillen te verhoeden."

"Ik wenschte zoowel voor u, als mij, dat het inderdaad grillen waren die mij verontrusten. Maar het is zoo niet. Wilt gij mij verschoonen, mijn waarde vader, wanneer ik u zeg dat het mij bekend is, waarom Walter en Simon zoo vroeg ontslagen waren en gij gedurende eenige weken gewerkt hebt terwijl anderen sloepen?"

"Hebt gij het durven vragen," zeide haar vader met ernst, "om uittevorschen, wat gij volstrekt niet behoort te weten?"

"Ik heb volstrekt niet getracht om iets uittevorschen. Ik ben het onaangename geheim, hetwelk mijn geest verontrust, toevallig te weten gekomen."

"Hoe danig?"

"Ik was tegenwoordig bij het eerste gesprek, dat gij in den avond met den vreemdeling hadt, dien gij Grantham noemt."

"Onmogelijk!"

"Het is de waarheid. Ik was een minuut te voren de werkplaats binnen gekomen om iets te vragen om zoo als het schijnt, zonder door u bemerkt te zijn; denkende dat de vreemdeling het een of andere wilde koopen en niet gaarne door hem gezien willende worden, verschool ik mij achter het scherm, dat gij somtijds voor uwe werktafel plaatst en hoorde dus onopzettelijk ieder woord dat gesproken werd. Maar, vader! gij behoeft mij niet te vreezen, want ik zal u bewijzen dat eene vrouw geheimen kan bewaren."

"Ik geloof u, mijn kind, en nu dat gij weet wat tusschen mij en den vreemdeling is gesproken, zult gij zien hoe ver ik gevorderd ben met het werk dat hij mij opgedragen heeft."

Dit zeggende, ontsloot hij een schrijftafel en een geheime lade geopend hebbende, nam hij er een gouden kroon uit. "Een uur werks," sprak hij, dezelve op de tafel plaatsende, "en zij is gereed."

"En deze," zeide zij, "is bestemd om Robert de Bruce, den oproerling en den vijand van koning Eduard te kroonen? Vader! waarom stonde gij toe in iets te doen, dat, indien het ontdekt wordt u het leven kosten moet."

"Ja, zoals gij zeg, ingeval het geheim ontdekt wordt kost zulks mijn leven. Maar, daar is geen gevaar;—daar kan geen gevaar zijn. Overeenkomstig mijne gevoelens, ben ik aan geene misdaad schuldig. Het is overmagt alleen, dat aan Eduard het regt kan geven, om over Schotland te regeren, en wat mij aangaat, ik ben verheugd dat Bruce heeft gezegd: Ik zeg, laat Eduard te vreden zijn met zijn eigen koninkrijk te besturen."

"Ik zeg het ook, maar hoe wij ook over de zaak mogen denken, het gevaar, dat gij u op den hals brengt door dit ding te maken blijft hetzelfde."

"Gij verontrust u zonder oorzaak. De geheele zaak is met zoo veel beleid behandeld, dat er geen gevaar daar is."

"Ik wenschte, dat ik uwo gerustheid kon hebben, maar daar is de jongste leerling, Simon Cousin, die zooveel nieuwsgierigheid als listigheid bezit, die zou—en ik beschuldig hem niet ongegrond,—zijn eigen broeder verraden om een geldstuk te verdienen."

"Het is onmogelijk, dat hij eenig vermoeden omtrent de zaak heeft," zeide de goudsmid;—maar terwijl hij sprak, werd hij verontrust door den schalkachtigen blik, welken Cousin op hem wierp, toen hij en zijn makker zich gereed maakten om de werkplaats te verlaten.

"Misschien weet hij de ware gesteldheid der zaak niet," antwoordde Alice, "maar ik ben overtuigd, dat hij reeds ontdekt heeft, dat er iets gaande is, dat gij verlangt voor hem verborgen te houden en zal niet rusten voor hij het uitgevonden heeft."

"Ik geloof dat gij u vergist."

"Ik veronderstel dit niet."

"Wat zijn de reden om zulks te denken?"

"Zij rusten op eenen wenk, dien Walter mij gegeven heeft."

"Ik weet niet waarom Walter meer aanspraak op vertrouwen heeft dan Simon. Ik geloof, dat wanneer ik een' van beiden vertrouwde, het Simon zoude zijn."

"Vader, gij zijt niet zoowel bekend met Walter's waren inborstels als—Het hoofd, dat door de platte pet eens Londenschon leerlings bedekt wordt, zou een graaf's kroon versieren;" dit word door Alice met zoo veel geestdrift gesproken; dat het een trek van verwondering in haar vaders gelaat bragt en een bloot in het haro.

"Hoe lang is Mijnheer Walter Kingsley zoo gunstig bekend geweest aan mijne dochter?" vroegde hij, "Altijd sedert hij zijn leven gewaagd heeft, om den

armen ouder man te redden, uit de zamenscholing waarvan Simon Cousin de aanvoerder was; dien zij uit wreedde bloeddorst, dat zij uitspanning noemden, bijna van het leven beroofden."

"Dit spreekt ten zijnen gunste, maar de tijd gaat voorbij zoo dat gij vertrekken moet; want ik zou gaarne deze kroon van avond willen afleveren en zal dan geruster zijn."

"Ik wenschte vader! dat gij dezelve veremolt en zoo er vermoedens bestaan, zoodat men bij onderzoek niets konde vinden om u te beschuldigen."

"Kom hier Alice, gij zult zien dat er niets te duchten is, zelfs van de naauwkeurigste huiszoeeking niet;" nu opende hij zijnen lessenaar terwijl zij naderde en verzocht haar hem de lade aan te wijzen waar de kroon verborgen was.

"Ik kan zulks niet," antwoordde zij, na den lessenaar met naauwkeurigheid onderzocht te hebben.

"Ik was daarvan verzekerd en hoewel ik voor u niet bang ben, ingeval er nasporing gedaan werd, is het echter het beste, dat gij onwetend blijft waar het ligt.—Nu mijn kind vertrek en laat geene ongoegronde vrees heden nacht uwe droomen verontrusten."

Op den oogenblik dat Alice hem verliet, sloot hij de trapdeur en ging vlijtig aan 't werk om de kroon af te maken. Hij meende binnen een uur gedaan te hebben en het was ook slechts een paar minuten daarover. Toen hij dezelve opnam om naar den lessenaar te gaan om haar in de geheime lade te plaatsen, meende hij gerust aan de straatdeur te hooren. Hij stond stil en luisterde, maar daar het niet herhaald werd, vermeende hij, dat het door eenen voorbijganger veroorzaakt was. Hij legde de kroon gezwind in de geheime lade en den lessenaar gesloten hebbende, nam hij den sleutel met zich.—Bij het opkomen zag hij, dat zijne dochter naar hare kamer gegaan was en zelve vermoed en onrustig zijnde, zijde hij vrouw Gifford goeden nacht en ging naar zijn slaapvertrek.—

Een der vensters zijner kamer kon gezien worden in de straat, welke voorbij het voorgedeelte van zijn huis liep en daar het gordijn slechts gedeeltelijk nedergetrokken was, konden de twee personen, die omtrent vijftien minuten hadden staan wachten met de bedoeling om hem te bespieden, hem zien binnemen.—Zij zagen niet alleen den glans van het licht, hetwelk in het achtergedeelte der kamer geplaatst was, maar konden ook zijne gelaatsrokken onderscheiden en hoe hij verscheidene malen op en neder liep in het vertrek, voordat hij zij uitkleedde, juist of zij geest door iets verontrust werd.

De wachtende personen, die beschut door de donkere schaduw van het gebouw waarbij zij stonden, begonnen ongeduldig te worden, toen het licht eensklaps uitgedaan werd.—Zij bleven geen oogenblik langer staan, maar naar de overzijde der straat zich begevende gingen van hen, die een weinig vooruit was, regtskeers naar de deur van de werkplaats des goudsmids en behendiglijk een der paneelen hetwelk vroeger met opzet was losgetrokken, verplaatst hebbende, was hij in staat om de twee ijzeren staven, waarmede de deur werd tegengehouden, wegsteeven. Al de hinderpalen voor hun binnemen nu uit den weg geruimd zijnde, traden zij beiden de werkplaats binnen. Hij, die de aanvoerder was, sloot de deur zachtjes toe en het paneel weder in.

"Hierheen," zeide hij tot zijnen makker en terwijl hij sprak liet hij het licht uit een gesloten lantaarn schijnen op den lessenaar waarin de kroon verborgen was. Als hij voorover boog om een steunt in het slot des lessenaars stak kon men door behulp van het licht het schalksche en geslepen gelaat van Simon Cousin, den jongsten leerling, herkennen. Zijn makker nam nu de lantaarn in de hand en, den donkeren mantel, welken hij droeg, openslaande, vertoode zich de prachtige kleeding eens edelmans. De lessenaar was nu spoedig geopend.

Er was hier niets, zeide Lord Segrave. Cousin antwoordde niet, maar met zijnen vinger tegen het achtergedeelte des lessenaars drukkende op een plaats, door niets onderscheiden, sprong eensklaps een deurtje open en nu zag men eens lade waarin de kroon, het doel hanner zoeking, verborgen was. Een papier papieren lag daarnevens, hetwelk Lord Segrave haastig doorsnuffelde. Slechts een papier scheen hem van eenig gewicht toe;—hetzelfde had betrekking tot de voorgenomene krooning van Robert Bruce te Scone; hoewel de dag niet bepaald was, verzocht men den goudsmid, de kroon op den tienden der maand gereed te hebben, als wanneer Mijnheer Grantham haar afhalen en heimelijk ter bestemde plaats overbrengen zou. Dit beviel hij en legde de overige papieren weder in de lade. Na een paar oogenblikken gewijfeld te hebben, zette hij ook de kroon terug.

"Laat gij dezelve hier, Lord," vroegde Cousin.

"Ja, en ik geloof dat dit het beste is, dezelve tot den morgen hier te laten, als wanneer uw verraderlijke meester en dit zijn kunstig werktuik, tegelijk in verzekering kunnen genomen worden."

"Ik zie dat er niets goeds van komen kan, om het hier te laten," zeide Cousin met een ontevreden gelaat.

"En ik zie er geen gevaar in om het voor een paar uren hier te laten; bovendien is de proef te kostelijk om op dezen nachtelijken stond vervoerd te worden door straten, in de nabijheid van Whitefriars, of karmelietse monniken, welke niets anders zijn dan dieven, roovers en moordenaars. Dit papier, hetwelk ik in mijn hand heb, is een geenezame beschuldiging tegen uwen meester ingeval het ons mislukken zou om de kroon in onze magt te krijgen, zoodat gij in allen gevalle van de u toegezogde belooning verzekerd kunt zijn."

Op dezen oogenblik kon men duidelijk een luid oproerig geschreeuw hooren, hoewel het nog ver af was. De onzekerheid waarin Lord Segrave zich nog bevond, omtrent het al of niet liggen laten der kroon tot den volgende morgen, of ten minste tot dat eene wacht was opgezocht, was nu geheel en al verdwenen. Daarom beval hij den leerling om den lessenaar te sluiten, en na een paar oogenblikken gewacht te hebben, ten einde verzekerd te zijn, dat de troep luidruchtigen niet nader kwam, verlieten zij de werkplaats.

(Wordt vervolgd.)

BIJVOEGSEL TOT DE Sheboygan Nieuwsbode

Van Vrijdag 26 September 1851.

No. 95.

Vertaald voor den Sheboygan Nieuwsbode.

DE KROON,

OF

DE GOUDSMID'S DOCHTER.

(Uit Gleason's Pictorial Drawing Room Companion.)

"Gij zijt van daag zoo vlijtig geweest mijne goede jongens, dat gij nu uw werk kunt verlaten, hoewel het een uur vroeger is dan gewoonlijk;—gij moogt u vermaken naar welgevallen, doch binnen betamelijke grenzen blijven en u vooral onthouden van u in de straat-zamenscholingen te mengen, welke tegenwoordig talrijk en gevaarlijk beginnen te worden."

Deze woorden werden door Godfried de Coigners, een welgezeten goudsmid in de stad Londen, tot zijne twee leerlingen gerigt; de oudste was hen alreeds vlijtig om een zwaren gouden ketting eens rijken burgers aan elkander te schakelen; terwijl de andere, wiens pligt het was zich gereed te houden om de kassanten te bedienen, bezig was een stuk bewerkt zilver te polijsten.

Wouter Kingsley legde den ketting in de lade, welke hij toesloot, en zijn pet genomen hebbende, wachtte op zijnen kameraad.

"Zal ik de straatdur en de blinden toesluiten?"—vraagde Simon Cousin, de jongste leerling, met zijne kleine schalkachtige oogen den meester aanzieude.

"Ja Simon," antwoordde de goudsmid en dit zeggende streek hij met de hand over zijn gelaat om den blos te verborgen, doorden navorschenden blik des jongelings veroorzaakt.

Toen Simon Cousin zich ontkende om zijne taak te volbrengen, was er een heimelijken lach op zijn gelaat te lezen, welken Kingsley, hoe rustig en zorgeloos hij ook scheen, niet ongemerkt voorbij liet gaan. De taak overeenkomstig het verlaugen zijns meesters volbragt hebbende, nam Cousin beheviglijk eenen kleinen steunt van onder eenen pak klanken weg, hetwelk slechts toevallig op een der planken scheen te liggen en welken stentel hij zoodanig hield, dat de zelfde geheel en al verborgen was door de mouw van zijn buis.—De twee leerlingen verlieten nu de werkplaats door eenen gang welke hen naar het achtergedeelte van het gebouw leidde, en door welken zij in eenen naauwe, donkere laan uitkwamen. Zoodra de deur achter hen toesloeg, werd dezelve door den goudsmid met een zwaren grendel verzekerd. Nadat hij de sluitingen en de vensterluiken aan het voorgedeelte onderzocht had, stak hij eenen kaars op; want hoewel het nog een half uur voor zons-ondergang was, vernijdde hij het daglicht, uitgenomen dat wat door de opene deur van eenen binnenkamer scheen. Hij plaatste de kaars op de tafel en door de binnenkamer gaande, opende hij een deur, welke toegang verleende tot een naauwen trap.

"Alice! Alice!" riep hij, "kom ik wilde u voor eenen minuut spreken."

Eene deur aan het bovendeinde des traps werd onmiddellijk geopend en een schoon gelaat, waarop echter een droevige trek te lezen was, kwam te voorschijn.

"Kom naar beneden, mijne dochter," zeide de goudsmid; "ik wil u eenige inlichtingen geven voor ik uitga."

Dit werd geroepen met een eenigzins luider stem, dan volstrekt noodig was voor iemand welke zoo nabij stond als Alice en was klaarblijkelijk bestemd om gehoord te worden door iemand in de kamer.—Zoodra Alice den trap afkwam ging haar vader in de werkplaats en wenkte haar om te volgen. Zij was eenigzins verwonderd toen zij zag dat de leerlingen reeds vertrokken waren en de werkkamer in plaats van door het nog schemerende daglicht, door eenen kaars verlicht was.

"Zoo er iemand, uitgenomen Grantham mogt komen om mij te spreken," zeide haar vader, "zeg hem dat ik niet te huis zal komen voor acht uur, en wanneer hij geregen is om te wachten, laat hem dan in de eiken sprekkamer; draag zorg dat gij, noch Mevrouw Gifford, iets in de werkplaats of in de binnenkamer te doen hebt."

"Het is het beste dat gij de deur toesluit, zoodra ik vertrokken ben, want hoewel ik voor mijn zelve kan instaan, zoo is het niet onwaarschijnlijk dat aan de goede vrouw den lust kan bekripen, om de zilveren in juwelen gezette vaas en den beker, welke gij voor den Aartsbisschop gereed maakt, eens te zien. Vader," voegde zij daarbij, terwijl een droevige blik in haar gelaat opkwam, "ik word gejaagd door de vrees, dat er u iets kwaads boven het hoofd hangt."

De Goudsmid keerde zich haastig om en zeide op

eene eenigzins scherpe wijze. "Waarom kwelt gij u?" maar hij hield stil en liet er lachend opvolgen, "Alice, wanneer ijdele verbeeldingen u verontrusten, het bewijst dat gij te veel aan uw borduurwerk zit en te weinig in de opene lucht komt. Niets is beter dan de frissche lucht om een aanval van grillen te verhoeden."

"Ik wenschte zoowel voor u, als mij, dat het inderdaad grillen waren die mij verontrusten. Maar het is zoo niet. Wilt gij mij verschoonen, mijn waarde vader, wanneer ik u zeg dat het mij bekend is, waarom Walter en Simon zoo vroeg ontslagen waren en gij gedurende eenige weken gewerkt hebt terwijl anderen slapen?"

"Hebt gij het durven vragen," zeide haar vader met ernst, "om uittevoorschijn, wat gij volstrekt niet behoort te weten?"

"Ik heb volstrekt niet getracht om iets uittevoorschijn. Ik ben hot onnaamgeheim, hetwelk mijn geest verontrust, toevallig te weten gekomen."

"Hoe danig?"

"Ik was tegenwoordig bij het eerste gesprek, dat gij in den avond met den vreemdeling hadt, dien gij Grantham noemt."

"Onmogelijk!"

"Het is de waarheid. Ik was eenen minuut te voren de werkplaats binnen gekomen om iets te vragen en zoo als het schijnt, zonder door u bemerkt te zijn; denkende dat de vreemdeling het een of andere wilde koopen en niet gaarne door hem gezien willende worden, verschool ik mij achter het scherm, dat gij somtijde voor uwe werktafel plaatst en hoorde dus onopzettelijk ieder woord dat gesproken werd. Maar, vader! gij behoort mij niet te vrezen, want ik zal u bewijzen dat een vrouw geheimen kan bewaren."

"Ik geloof u, mijn kind, en nu dat gij weet wat tusschen mij en den vreemdeling is gesproken, zult gij zien hoe ver ik gevorderd ben met het werk dat hij mij opgedragen heeft."

Dit zeggende, ontsloot hij eenen schrijftafel en eenen geheime lade geopend hebbende, nam hij er eenen gouden kroon uit. "Een uur werks," sprak hij, dezelve op de tafel plaatsende, "en zij is gereed."

"En deze," zeide zij, "is bestemd om Robert de Bruce, den oproerling en den vijand van koning Eduard te kroonen? Vader! waarom stemdt gij toe in iets te doen, dat, indien het ontdekt wordt u het leven kosten moet?"

"Ja, zooals gij zegt, ingeval het geheim ontdekt wordt kost zulks mijn leven. Maar, daar is geen gevaar,—daar kan geen gevaar zijn. Overeenkomstig mijne gevoels, ben ik aan geene misdaad schuldig. Het is overmagt alleen, dat aan Eduard het regt kan geven, om over Schotland te regeren, en wat mij aangaat, ik ben verheugd dat Bruce heeft gezeged. Ik zeg, laat Eduard te vreden zijn met zijn eigen koningrijk te besturen."

"Ik zeg het ook, maar hoe wij ook over de zaak mogen denken, het gevaar, dat gij u op den hals brengt door dit ding te maken blijft hetzelfde."

"Gij verontrust u zonder oorzaak. De geheele zaak is met zoo veel beleid behandeld, dat er geen gevaar daar is."

"Ik wenschte, dat ik uwe gerustheid kon hebben, maar daar is de jongste leerling, Simon Cousin, die zooveel nieuwsgierigheid als listigheid bezit, die zou—ik ik beschuldig hem niet ongegrond,—zijn eigen broeder verraden om een geldstuk te verdienen."

"Het is onmogelijk, dat hij eenig vermoeden omtrent de zaak heeft," zeide de goudsmid;—maar terwijl hij sprak, werd hij verontrust door den schalkachtigen blik, welken Cousin op hem wierp, toen hij en zijn makker zich gereed maakten om de werkplaats te verlaten.

"Misschien weet hij de ware gesteldheid der zaak niet," antwoordde Alice, "maar ik ben overtuigd, dat hij reeds ontdekt heeft, dat er iets gaande is, dat gij verlangt voor hem verborgen te houden en zal niet rusten voor hij het uitgevonden heeft."

"Ik geloof dat gij u vergist."

"Ik veronderstel dit niet."

"Wat zijn de reden om zulks te denken?"

"Zij rusten op eenen wenk, dien Walter mij gegeven heeft."

"Ik weet niet waarom Walter meer aanspraak op vertrouwen heeft dan Simon. Ik geloof, dat wanneer ik een van beiden vertrouwde, het Simon zoude zijn."

"Vader, gij zijt niet zoowel bekend met Walter's waren inborst als ik.—Het hoofd, dat door de platte pet eens Londenschen leerlings bedekt wordt, zou een graaf's kroon versieren;" dit werd door Alice met zoo veel geestdrift gesproken, dat het een trek van verwondering in haar vaders gelaat bragt en een blos in het hars.

"Hoe lang is Mijnheer Walter Kingsley zoo gunstig bekend geweest aan mijne dochter?" vroegde hij, "Altijd sedert hij zijn leven gewaagd heeft, om den

armen ouden man te redden, uit de zamenscholing waarvan Simon Cousin de aanvoerder was; dien zij uit vreesde bloeddorst, dat zij uitspanning noemden, bijna van het leven beroofden."

"Dit spreekt ten zijnen gunste, maar de tijd gaat voorbij zoo dat gij vertrokken moet; want ik zou gaarne deze kroon van avond willen afwerken en zal dan geruster zijn."

"Ik wenschte vader! dat gij dezelve versmolt en zoo er vermoedens bestaan, zoodat men bij onderzoek niets konde vinden om u te beschuldigen."

"Kom hier Alice, gij zult zien dat er niets te duchten is, zelfs van de naauwkeurigste huiszoeeking niet;" nu opende hij zijnen lessenaar terwijl zij naderde en verzocht haar hem de lade aan te wijzen waar de kroon verborgen was.

"Ik kan zulks niet," antwoordde zij, na den lessenaar met naauwkeurigheid onderzocht te hebben.

"Ik was daarvan verzekerd en hoewel ik voor u niet bang ben, ingeval er nasporing gedaan werd, is het echter het beste, dat gij onwetend blijft waar het ligt.—Na mijn kind vertrek en laat goede oogen goede vrees heden nacht uwe dromen verontrusten."

Op den ogenblik dat Alice hem verliet, sloot hij de trapdeur en ging vlijtig aan 't werk om de kroon af te maken. Hij meende binnen een uur gedaan te hebben en het was ook slechts een paar minuten daarover. Toen hij dezelve opnam om naar den lessenaar te gaan en haer in de geheime lade te plaatsen, meende hij gerass aan de straatdur te hooren. Hij stond stil en luisterde, maar daar het niet herhaald werd, vernemen de hij, dat het door eenen voorbijganger veroorzaakt was. Hij legde de kroon gezevind in de geheime lade en den lessenaar gesloten hebbende, nam hij den sleutel met zich.—Bij het opkomen zag hij, dat zijne dochter naar hare kamer gegaan was en zelve vermoed en onrustig zijnde, zijde hij vrouw Gifford goede nacht en ging naar zijn slaapvertrek.—

Een der vensters zijner kamer kon gezien worden in de straat, welke voorbij het voorgedeelte van zijn huis liep en daar het gordijn slechts gedeeltelijk nedergetrokken was, konden de twee personen, die omtrent vijftien minuten hadden staan wachten met de bedoeling om hem te bespieden, hem zien binnengaan.—Zij zagen niet altoos den glans van het licht, hetwelk in het achtergedeelte der kamer geplaatst was, maar konden ook zijne gelaatsrekken onderscheiden en hoe hij verscheidene malen op en neder liep in het vertrek, voordat hij zich uitkleedde, juist of zijn geest door iets verontrust werd.

De wachtende personen, die beschut door de donkere schaduw van het gebouw waarbij zij stonden, begonnen ongeduldig te worden, toen het licht eensklaps uitgedaan werd.—Zij bleven geen oogenblik langer staan, maar naar de overzijde der straat zich bevestigde ging een van hen, die een weinig vooruit was, registreerde naar de deur van de werkplaats des goudsmids en beheviglijk een der paneelen hetwelk vroeger met opzet was losgelaten, verplaatst hebbende, was hij in staat om de twee ijzeren staven, waarmede de deur werd tegengehouden, weg te schuiven. Al de hinderpalen voor hun binnengaan nu uit den weg geruimd zijnde, traden zij beiden de werkplaats binnen. Hij, die de aanvoerder was, sloot de deur zachtjes toe en het paneel weder in.

"Hierheen," zeide hij tot zijnen makker en terwijl hij sprak liet hij het licht uit eenen gesloten lantaarn schijnen op den lessenaar waarin de kroon verborgen was. Als hij voorover boog en een stoult in het slot des lessenaars stak kon men door behulp van het licht het schalksche en geslepen gelaat van Simon Cousin, den jongsten leerling, herkennen. Zijn makker nam nu de lantaarn in de hand en den donkeren mantel, welken hij droeg, oponslaande, verdoende zich de prachtige kleeding eens edelmanns. De lessenaar was nu spoedig geopend.

Er is hier niets, zeide Lord Segrave. Cousin antwoordde niet, maar met zijnen vinger tegen het achtergedeelte des lessenaars drukkende op eenen plaats, door niets onderscheiden, sprong eensklaps een deurtje open en na zag men een lade waarin de kroon, het doel hunner zoeking, verborgen was. Een pakje papier lag daarnevens, hetwelk Lord Segrave haastig doorsnuffelde. Slechte een papier scheen hem van eenig gewigt toe, hetzelve had betrekking tot de voorgenomene kroonning van Robert Bruce te Scoon; hoewel de dag niet bepaald was, verzocht men den goudsmid, de kroon op den tienden der maand gereed te hebben, als wanneer Mijnheer Grantham haar afhalen en heimelijk ter bestemde plaats overbrengen zou. Dit beviel hij en legde de overige papieren weder in de lade. Na een paar oogenblikken gewijfeld te hebben, zette hij ook de kroon terug.

"Laat gij dezelve hier, Lord?" vroegde Cousin.

"Ja, en ik geloof dat dit het beste is, dezelve tot den morgen hier te laten, als wanneer u verraderlijke meeser en dit zijn kunstig werkstuk, tegelijk in verzekering kunnen genomen worden."

"Ik zie dat er niets goeds van komen kan, om het hier te laten," zeide Cousin met een ontevreden gelaat.

"En ik zie er geen gevaar in om het voor een paar uren hier te laten; bovendien is de prooi te kostelijk om op dezen nachtelijken stond vervoerd te worden door straten, in de nabijheid van Whitefriars, of karmelietse monniken, welke niets anders zijn dan dieven, roovers en moordenaars. Dit papier, hetwelk ik in mijn hand heb, is eenen goetgezonden beschuldiging tegen uwen meester ingeval het ons mislukken zou om de kroon in onze macht te krijgen, zoodat gij in allen gevallen van u te toegzegde beveling verzekerd kunt zijn."

Op dezen oogenblik kon men duidelijk een luid oproep gehoorren hooren, hoewel het nog ver af was. De onzekerheid waarin Lord Segrave zich nog bevond, omtrent het al of niet liggen laten der kroon tot den volgende morgen, of ten minste tot dat eenen nacht was opgezocht, was nu geheel en al verdwenen. Daarom beval hij den leerling om den lessenaar te sluiten, en na een paar oogenblikken gewacht te hebben, ten einde verzekerd te zijn, dat de troep luidruchtigen niet naderkwam, verlieten zij de werkplaats.

(Wordt vervolgd.)

Het heeft ook onze aandacht getroffen, dat on-
landgenooten aldaar zich niet veel op den voe-
schijnen toe te leggen; althans wij hebben
ing of genee koeijen en volstrekt geene scha-
gezin. Dit bevreemde ons eenigzins, aange-
de Nederlanders, meer dan eenig ander volk,
het aankweeken van vee hunne attentie wij-
en de veestapel over 't algemeen een' tak
bestaan is die goede winsten oplevert.

onderstellende alles wel bezien en onder-
te hebben, maakten wij des vrijdags mor-
van de tweemaal per week bestaande gule-
heid gebruik, om met den vrachtenaar Have-
van Holland naar Grand Haven te rijden,
en afstand van 24 mijlen. De weg derwaarts
er een toon en vervelend, daar men niets
er niet dat hemelhooge boomen en bij geval
hoorenwoning. Op ongeveer elf mijlen af-
van Holland evenwel is eene plaats, Port
ldon genaamd (Port Children zeggen sommi-
welke om eene geschiedkundige bijzonder-
vermelding verdient. Ten jare 1836, toen
westelijke landverhuizings-korts in de ooste-
staten uitbrak en die voor zoo menig specu-
doodelijk was, vestigden zich daar drie broe-
Franschen van geboorte of afkomst, en
auwden er een kolossaal gebouw van vier ver-
pingen hoog, met 29 kamers, benevens ver-
der huis voor winkel of pakhuys en een zeer
gebouw voor postkantoor bestemd. Daar
omonden zij, zou binnen weinige weken eene
rote stad verrijzen, aangezien het hier stroo-
de rivier te plaats zeer geschikt maakte
oor scheepvaart. De overblijfsels van gehoude-
feesten en danspartijen zijn nog aanwezig, maar
de luchtkaatsen der 3 gebroeders waren zoo
goedig in rook vervolgden; of liever het nog niet
olouide kasteel had hun zoo veel gelds gekost,
at zij, zich in hunne verwachting te leug gesteld
indende, ook een beter heenkomen zoeken moes-
ten. Thans wordt een en ander sedert 2 jaren be-
oomd door den eigenaar WILLEM JELTES BAKKER,
en Fries, die niet verwacht dat daar eene stad
in den grond zal verrijzen, maar wijselijk be-
roeft of hij er ook tarwe, aardappels, enz. van
alen kan, wanneer hij die zaait of poot.

In 't voorbijgaan merken wij hier aan, dat de
vermoede reiziger ten allen tijde eene goede kop-
hoffij, met broodjes, ham, enz. enz. voor eene
leiningheid bij Mr. BAKKER bekomen kan. Wij
spreken uit ondervinding.

En zoo, geachte lezer, kwamen wij weder op
Grand Haven terug. Wij hopen u niet zoo zeer
met ons lang verhaal vermoeid te hebben, als het
reizen door de bosschen ons vermoeid heeft. De
schonboot Gen Harrison lag gereed om des an-
deren daags naar Chicago te vertrekken. Wij wa-
ren onder hare passagiers, en hadden het geluk
of het ongeluk om na eene vaart van 8 uren, uithoof-
de van den fellen wind, ook nog de armste plaats
in Amerika, d. i. St. Joseph, te bezoeken. Sedert het
bestaan van den Michigan Central Spoorweg heeft
dit plaatsje zoo veel van haren handel verloren
en is hetzelve zoo verarmd, dat wij nimmer eene
armere plaats gezien hebben.

Gelukkiglijk bedaarde de wind gedurende den
nacht, zodat wij 's morgens die plaats verlieten
en in den voormiddag behouden te Chicago aan-
kwamen. Twee dagen later bevonden wij ons
wederom in onze drukkerij en op onze geloof-
woorden post, na eene afwezigheid en een zeer
genoeglijk reisje van 18 dagen.

J. Q.

Zie de Agentenlijst

Onder aan de vierde kolom, op de vierde blad-
zijde, vinden onze lezers de lijst der heeren agen-
ten, in welke wij eenige verandering gemaakt heb-
ben. Het verheugt ons hierbij tevens te kunnen
berichten, dat wij op onze reis door Michigan on-
geveer een vijftigtal nieuwe intekenaren hebben
opgedaan, en men ons nog van een groot aantal
verzekerd heeft. Dit blijk van belangstelling en
bijval zullen wij trachten waardig te blijven, en
aanvalliglijk naar gelang van tijd en omstandig-
heden een bijvoegsel bij den Nieuwsbode voe-
gen, tot dat wij binnen weinige weken ons blad
in een veel grooter formaat uitgeven.

Voor den aanvang van een schoon ver-
maal, in hetwelk de kinderlijke liefde eener doch-
ter jegens haren vader op het heerlijkst beloofd
wordt, zie het bij deze courant behoorende BIJ-
VOEGSEL.

1ste Assembly District Conventie.
Eene Conventie van afgvaardigden zal den 15
October e. k., des namiddags om 1 ure, ten huize
van B. L. Gibbs, in Lima, gehouden worden, om
een geschikt persoon te nomineren ter ondersteu-
ning op de aanstaande verkiezing, om dit district
de Wetgevende Kamer te vertegenwoordigen.
Het aantal afgvaardigden is als vroeger:—She-
boygan 6; Lima 3; Holland 2; en Wilson 2.
Op last van het Committee
MICHAEL LYNCH, Voorzitter.
Sheboygan, 23 September 1851.

DEMOCRATISCHE VERGADERING.
Eene vergadering van de democratische stem-
meesters der town Sheboygan zal op Woensdag
den 1 October e. k., des namiddags om 2 ure
in het Court Huis te Sheboygan gehouden wor-
den, om zes afgvaardigden te kiezen ter verte-
genwoordiging dezer town in de District Conven-
tie, waar een kandidaat voor de Assembly moet
benoemd worden.

A. H. EDWARDS,
W. SMITH,
W. REICHEL,
Committee.
Sheboygan, 24 September 1851.

Door het lange reisverhaal hebben wij vele arti-
kel en belangrijk nieuws moeten achterwege laten

GROOTE SPATTEN.
Malaga's Grove, Lee Co., Ill. 8 Jan. 1849.
Mr. W. B. SLOAN!—Een mijner paarden had eene
grote spat aan een zijner enkels gedurende zes maanden,
welke hem mank deed gaan, maar door het gebruik van
een doosje uwer kostelijke zalf, was de spat in ontrout
drie weken verdwenen en het paard wel,
Moi achtung, enz.
A. M. CHRISTIANCE.
Zie Sloan's advertentie in eene andere kolom.

MARKTPRIJZEN.
(Wekelijks nagzien en verbeterd.)
SHEBOYGAN, Wis. den 26sten September 1851.
Per Bushel. Per Barrel.
Tarwe, 55 @ 60 c Zout, 1,50 c
Rogge, 32 " 35 Whisky, per gallon 23 c
Boekweit, " " " Per Pond.
Gerst, 35 c Boter, 10 @ 12 c
Haver, 20 c Kaas, 9 " 10 c
Jad. Koren, 45 c Meuzel, 10 c
Aardappelen [nieuwe] 25 c Ham, 10 c
Bonoon, 75 c Spek, 6 c
Erwten, 75 c Vleesch, 1,00 c
Uijen, 75 c Koroncel per 100 lb 1,00 c
Drooge Appels, 1,50 c
Eijeren, per dozijn 10 c
Meel [extra] \$4 @ 4,25 Flout, per cord, 1,25 c
Spek, -16 " 17 Flooi, per ton, 8,00 c
Groene appels, 3,50 c Shingles, per M. 1,60 c
Wit Viesch, 5,00 c Timmerhout, do. \$2 @ 12
21 Bushel is een Ned. mud; een barrel is
126 pond; een pond is ontrout 43 ons Ned; een cord is
128 cub voeten; een ton is 2000 pond.

WAAR IS JOHANNES BESTMAN?
Van Herkingen, eiland Flakkee. Eenig bericht van of
aangaande hem zal met blijdschap ontvangen worden
door
J. VAN DEN HOEK,
n94 Zeeland, Ottawa County, Mich.

CHARLES C. ROOD,
Advokaat en Regts-raadgever, Soliciteur in K. n. schol-
lij, Circuit Court commissienair en Openbaar Notaris.
Kantoor aan 't einde van Monroe Straat, boven J. Morris-
son's winkel,
Grand Rapids, Mich. n94.

HOLLAND (Mich.) HOTEL.
De ondergeteekende heeft zijn ruime en
goed ingericht logement in de gunst en re-
commandatie zijner landgenooten en
vrienden aan, onder belofte eener prompte
en goedkope bediening.
J. BINNENKANT.
Holland, Mich. 10 Sept. 1851. n94

HOLLANDS LOGEMENT.
WISCONSIN HUIS.
Soto straat Sheboygan.
Vriendelijke bediening en billijke prijzen, verzekerden
mij de gunst mijner geerde bezoekers.
JOSEPH SCHRAGE.
n1

T. TEMPLEMAN VAN DER HOEVEN.
Doctor in de Genees-, Heel- en Verloskunde.
Arcade Building, Oost Water Straat no 171.
h1 n77. MILWAUKIE.

DOCTOR ALBERTI,
Genees-, Heel-, Verloskundige en Tandmeester.
Naast het Wisconsin-Huis,
Sheboygan, Wis. n53

B. WILLIAMS.
Advokaat en Regts-Raadgever, en Soliciteur in Kan-
selsry. Kantoor aan Pennsylvania Avenue, eene deur
ten oosten van Harvey & McKillip's winkel. n32

W. R. GORSLINE.
Advokaat en Regts-Raadgever. Office Soto straat.
Sheboygan, Wis. n2

HOPKINSON & CURTIS.
Handelaars in 't groot en klein in Kruidenierswaren
en Provisies, Schoenen en Lazuzen, W'nen, Sterke
Dranken, enz. Winkel in de Empire blok, hoek van
Pennsylvania Avenue en Soto straat. n35.

J. & F. KUEHNSTAEDT.
Handelaars in 't groot en klein in Manufaktur- en Krui-
denierswaren, Goud & Zilver, "Yaukee Noties," Ge-
makte kleederen en Heerenstoffen. Winkel west van
het postkantoor.
Sheboygan, 22 November 1850. j2n2.

NIJWE GOEDEREN
PAS ONTVANGEN IN DE
NEW-YORK STORE
Sheboygan, 25 September 1851.

E. M. THORP,
GENEESHEER & TANDMEESTER.
Van de stad Syracuse, in den staat New-York, en
laast van Spring Lake, Ottawa County, Michigan,
maakt met achting aan de bevolking van Sheboygan
en omstreken bekend, dat hij zich zelven heeft ge-
vestigd aan de Achste Straat, tegenover het Demo-
cratic Office, waar hij op elk uur kan gevonden wor-
den en blijde wezen zal, om al diegenen te helpen die
zijne dienst moeten verlangen; zoo in de praktijk van
Medicijnen als in het Tandmeesterschap. Voor alle ope-
raties in den mond wordt ingestaan en prijzen gematigd.
Sheboygan, 8 Oct. 1850.
E. M. THORP,
n48. M. D. & Dentist.

Tarwen- en Roggen Meel.
Een goed artikel bestondig voorhanden; te koop van
een tot twee Schellingen per barrel goedkoopster dan de-
zelfde kwaliteit op eenige plaats in town kan gekocht wor-
den, alleen voor contant geld.
HOPKINSON & CURTIS.
Sheboygan, 17 Oct. 1850. n49

GOEDKOOP VERKRIJGBAAR.
TARWEN, ROGGEN- & INDIANSE KORN-
MEEL, HAVER, KOREN, ZEMELN, enz.
bij den ondergeteekende, die tevens contant geld betaalt
voor Huizen.
F. BANDLE,
Te Sheboygan.
Tegenover het postkantoor. n85.

LAND TE KOOP!
Gelegen in Allegan County, Staat Michigan.
Thans biedt zich eene goede gelegenheid aan, om voor
weinig geld een uitmuntend stuk Land te koop, groot
Tachtig Akkers. Het is de westelijke helft van de
Noordwest kwartier van Sectie No. 10, Township No.
4, noord van Range No. 14 west.
De koper zal volmaakt goede eigendoms bewijzen
van hetzelfde erlangen. Nader te bevragen bij den
Uitgever dezes, of bij den Heer L. D'OOGE, te Grand
Rapids, Kent County, Michigan. n91.

HOPKINSON & CURTIS.
(OPVOLGERS VAN C. T. MOORE & Co.)
Handelaars in 't groot en klein in alle soorten van
KRUIDENIERS-WAREN, PROVISIES,
LAARZEN & SCHOENEN, KACHELLEN, WURLEN
& STYRK DRANKEN, enz. enz.

De ondergeteekenden hebben den ganschen voorraad
van C. T. Moore & Co. overgenomen en veel meer wa-
ren daartij gevoegd.
Onze voorraad is reeds de grootste van eenige in on-
ze lijn ter dezer plaats, en zal op nieuw worden aange-
vuld, als het geving van negotie dit mogt vereischen. Wij
verzoeken met achting de gunst van die Hollanders, wel-
ke mogten willen koopen, en wij beloven hun Goedkoop-
ste Prijzen. Wij zegen ten minste, GELIEVE TE KOMEN
ZIEN. Agenten tot het verkoopen van Soemets' Kruid.
n49 HOPKINSON & CURTIS.

JAY DEAN.
Handelaar in alle soorten van Keuken-, Karver- en
Plaast Kacheln; alsook de zelf regulerende Kamer Ka-
chels, Mannefueren van alle soorten van Blikken, Pan-
doeken en Koperen waren, door hem zelven vervaar-
digde Koebelien, Nagels, enz.—B. Eenig agent voor
Deans & Co's Patent draaiende Spuit-, Regenbak- en
Welpompen, Pennsylvania Avenue, Sheboygan. n9

NOTARIS AMBT.
De ondergeteekende door den gouverneur dezes Staats
tot het ambt van
OPENBAAR NOTARIS,
residerende te Sheboygan, benoemd zijnde, heeft de eer
aan het publiek bekend te maken, dat hij gemagtigd
is tot het schrijven en legaliseren van
Eigendomsbewijzen, (deeds en mortgages),
Contracten, Testamenten,
en alle andere stukken van Notarielen aard.
Ook belast hij zich met het opmaken in wetligen
vorm, en het verzenden van alrederhande stukken, wel-
ke men door tusschenkomst eens Nederlandschen Con-
suls of registreers naar de Nederlanden wil zenden,
ter verrijging van familie zaken, enz. in het oude Va-
derland.
Sheboygan, 8 Maart 1851. J. QUINTUS.

SHEBOYGAN
DROGISTERIJ & BOEKWINKEL,
EN ALGEMEEN DEPOT VAN
PATENT MEDICIJNEN.
Noordzijde van Pennsylvania Avenue, een weinig west
van het Merchant's Hotel.
De ondergeteekende roept met achting de attentie in
van diegenen, welke Drogisterijen, Medicijnen, Patent
Medicijnen, Boeken, enz. behoeven. Zijn assortiment
is groot, en al de verschillende artikelen zijn met bijzon-
dere zorg uitgezocht, voor de behoeften dezer plaats. Hij
heeft een groot assortiment Patent Medicijnen aan de
hand, en vele van de meest in gebruik zijnde, zijn te
koop in het groot en klein.
Sheboygan, 19 Nov. 1849. S. LAING.

WISCONSIN
Assurantie Agentschap.
177 Oost Water Straat, Heide's Commercial
Blok, Milwaukee.
J. A. NOONAN. P. SMYTH.
HOWARD ASSURANTIE COMPAGNIE van de
stad New-York—kapitaal 300,000 dollars.
LEXINGTON ASSURANTIE CO., van Lexington,
Ky.—Kapitaal \$300,000.
N. Y. PROTECTION ASSURANTIE Co., van Rome,
N. Y.—Kapitaal \$200,000.
UTICA ASSURANTIE Co., van Utica, N. Y.—Ka-
pitaal \$150,000.
OHIO MUTUAL ASSURANTIE Co., van Columbus,
Ohio.—Kapitaal 300,000 dollars.
UNION MUTUAL ASSURANTIE Co., van Fort Plain,
N. Y.—Kapitaal 150,000 dollars.
BUFFALO MUTUAL ASSURANTIE Co., van Buf-
falo, N. Y.—Kapitaal 300,000 dollars.
MUTUAL BENEFIT LEVENS ASSURANTIE Co.
van Newark, N. J. kapitaal 800,000 dollars.
NEW-YORK LEVENS ASSURANTIE Co., v. New-
York kapitaal 250,000 dollars.

Brand en Marine Waarborgen
worden tegen matige prijzen door de ondergeteeken-
den gegeven.
Al de door de ondergeteekenden vertegenwoor-
digde compagnien hebben hunne reglementen bij den
Secretaris van Staat gedeponeerd en vergunning er-
land om in dezen Staat zaken te doen.
Milwaukee, J. A. NOONAN & Co.
11 Julij 1851. n85.

Hollandsche Menbel Winkel.
De ondergeteekende heeft de oor hiernede aan het
Hollandsche en Hoogduitsche publiek bekend te maken,
dat hij eenen grooten voorraad van Bureau's, Stoelen,
Tafels, Bedstellen, enz. aan de hand heeft, die hij
tegen contant geld goedkoop wil verkoopen. Mijn werk
is van de beste hoedanigheid en mijn prijzen zijn de laag-
ste in deze plaats. Kom mijne goederen bezien! Ik
spreek de Hollandsche en Hoogduitsche talen, en beloof
u eene goede bediening. Winkel aan de Achste Straat
Sheboygan, Wis. 15 Aug. 1850. n40.
E. H. F. RIETOW.

BOEKEN EN SCHRIJFBEHOEFTEN.
De ondergeteekende pas een' grooten
voorraad van Boeken en Schrijfmateria-
len registreers van New-York ontvan-
gen hebbende, kan en zal dezelve zoo goedkoop ver-
koopen als dit in eenigen boekwinkel binnen de coun-
ty gedaan wordt. Hij zal bestendig al de verschillen-
de in gebruik zijnde Schoolboeken aan de hand houden.
Eene groote verscheidenheid van Papier, Pennen,
Inkt, Potlooden, Leijpen, Copieer Boeken, School Re-
gisters, Gordijnen, Echangel Papier, Blauk Deeds &
Mortgages, enz. enz.
Ook heeft hij eenige groote en fraaie Kaarten van
Wisconsin tegen uitvergers prijzen te koop, en in 't
kort alles wat gewoonlijk in boekwinkels gevonden
wordt. Zij die iets van dezen aard en verlangden, zullen
wel doen door mij op te zoeken in het Telegraf-kan-
toor, voor dat zij ergens anders komen.
Sheboygan, 15 Julij 1851. n83.

Goed land in SHEBOYGAN COUNTY.
De ondergeteekende biedt te Koop aan, de
volgende omschrevene stukken LANDS:
Sec. T. R. Acres
W. hf. sw. qr. 15 16 23 80.
s hf nw qr 6 " " 80 0
so hf so qr 17 " " 40
so qr nw qr 18 " " 40
lot no. 4 22 " " 52,6
so qr nw qr 80 " " 40
sw qr 2 " 22 180
o hf no qr 12 " " 80
nw qr nw qr 14 " 15 23 80
no qr no qr 15 " " 80
n hf no qr 12 " 21 80
d hf no qr 9 " " 80
d hf nw qr " " " 80
o hf sw qr " " " 80
Z 40 acres so qr 5 13 23 40
w hf nw qr 6 " 20 80
no qr 15 14 23 160
w hf no qr " 17 " 60
w hf so qr " " 22 160
w qr no qr 15 ac. schoon goed loghuys en kelder
Sheboygan, (Wis.) 30 Mei 1850.
n30. CHS. MEYER

SLOAN'S
POPULAIRE MEDICIJNEN
worden verkocht bij
S. LAING & H. S. MARSH & SHEBOYGAN,
L. D. PUTNAM & Co., te GRAND RAPIDS,
en bij Winkeliers, Apothekers, enz., in bijna
elke town in de Ver. Staten en Canada.
GROOT GENEESMIDDEL!

SLOAN'S
beroemde huis-zalf,
Is zacht, nimmer nadelig en het grootste uitwendige
geneesmiddel dat ooit gebruikt is. Het bestaat in af-
trekels van planten en bezit eene geneeskracht, ono-
vertroffen in gekerkundige schriften tot genezing van
onstelende ziekten.

Het is algemeen als eene onfeilbare remedie erkend,
in elk geval waar het voor het menscheijk ligcheam
is gebruikt geworden, ter bevordering van ongevoele
uitwaseming, en is onschadelijk voor alle ongesteldheden
van het vleesch. Booze zweren, oude wonden, winter-
handen, zeere keel, branden, sneden, huidziekten, zeere
tepel, zwerende borst, oogziekten, ague in het gezigt,
vliegende jigt, pijn in de zijde, rug en andere deelen des
ligcheams, kwand hoofd, kneuzingen of versche wou-
den, speen en allerlei zweren bevattende de minste ont-
steking worden volkomen door dit groote geneesmidde
geheel.

Wijze van Gebruik van Sloan's Zalf.
Voor men de zalf gebruikt, moeten zweren van aller-
handen aard goed gezuiverd worden, als volgt:
Doos een grote theelepel vol Saleratus of Sol Soda
in een kwart lauwwater. Na de zweren of wat het
oort, zij hiernede van vijf tot tien minuten gewassen
te hebben, wasche men deze met zuiver water af,
dan legge men de zalf tamelijk dik op een linnen lap
of doek geseemd of op en herhalde dit driemaal daags,
of wanneer zoodanige pleister droog en pijnlijk wordt.
In gevallen van verrekkingen, rumatiek, enz., is
het noodzakelijk om de zalf goed in te wrijven, of men
kan deze voor het vuur, of door middel van een wol-
len lap en warm ijszout inbeeten.

SLOAN'S
Paarden & Hoorvee Medicijn.
Geen geneesmiddel heeft in gebruik zoo vele buit-
gewone genezingen veroorzaakt, en zulke algemeene vol-
doening in elken aard en grand van ziekte gegeven, of
dat zulc eenen grooten en snellen verkoop heeft als
Sloan's Zalf en Conditie Poeder.

De zalf verdrijft snelk alle andere zalf en verzach-
tende middelen ter genezing van versche wonden, al-
lerhande blaas, verrekking der pezen, kneuzingen,
gekweste pooten, ringben, gewroelen enkels, nek-
zwel, wratten, spattien, fistel, zadell-knobbel, verwik-
king, kreupelheid, stijve pooten, stramheid, schurt en
paarden ziekte.

De Conditie Poeder verdrijft elke ontsteking en koorts,
zuivert het bloed, maakt het vellos, reinigt het water
en versterkt elk deel des ligcheams; en heeft een uit-
muntend geneesmiddel voor de volgende ziekten ge-
toond:
Stijfheid, ziekte, vastheid der huid, gebrek aan eet-
lust, inwendige verrekking, geel water, ontsteking der
ogen, vermoeienis van harden arbeid; ook rhuma-
tiek (gewoonlijk stijfheid geneemd) hetwelk in dit
land voor zoo menig paard doodelijk is. Het is ook een
veilig en zeker middel voor hoest en verkoudheid, wel-
ke zoo vele noodlottige ziekten na zich slepen.
Deze remedies schaden nimmer en genezen altijd,
indien de voorschriften worden opgevolgd.

Tot nadere informatie en eene menigte betrijfs-
stukken van belangrijke genezingen, heb boekjes bij de
Agenten.
W. B. SLOAN.
j. 2 n62. Hoofd-depot, 40 Lake Str., Chicago, Ill.

W. W. KING.
Handelaar in het groot en klein in
Ijzerwerk en Ijzer, Glas, Spijkers,
Smids', Timmerman's, Kuiper's,
Metselaar's, Wagnenmaker's en an-
dere Goederen. Zulk een goed
Assortiment als in het Westelijke Land
gevoonden wordt.
Sheboygan, 30 Mei 1850. n30

LAND TE KOOP.
Tachtig acres allerbest land, zijnde de zuidelijke helft
van zuid west kwartier, sectie 29, town 15, range 22. Zij
die eene nette woonplaats koopen willen, zullen wel doen
dit land te bezien daar hetin Sheboygan County niet kan
overtroffen worden.
Het ligt eene halve mijl ten zuiden van den Fond da
Lac weg en er zijn vijf akers gekleerd en omheind.
ANABLE & Co.
Sheboygan, 7 Nov. 1850. n52

GOED LAND IN SHEBOYGAN COUNTY.
De ondergeteekende biedt te Koop aan, de
volgende omschrevene stukken LANDS:
Sec. T. R. Acres
W. hf. sw. qr. 15 16 23 80.
s hf nw qr 6 " " 80 0
so hf so qr 17 " " 40
so qr nw qr 18 " " 40
lot no. 4 22 " " 52,6
so qr nw qr 80 " " 40
sw qr 2 " 22 180
o hf no qr 12 " " 80
nw qr nw qr 14 " 15 23 80
no qr no qr 15 " " 80
n hf no qr 12 " 21 80
d hf no qr 9 " " 80
d hf nw qr " " " 80
o hf sw qr " " " 80
Z 40 acres so qr 5 13 23 40
w hf nw qr 6 " 20 80
no qr 15 14 23 160
w hf no qr " 17 " 60
w hf so qr " " 22 160
w qr no qr 15 ac. schoon goed loghuys en kelder
Sheboygan, (Wis.) 30 Mei 1850.
n30. CHS. MEYER

